

mallorca socialista

N.º 13 - 16 Maig 1979 - Edita: PARTIT SOCIALISTA DE MALLORCA - Preu: 25 Pts.

EDITORIAL

Les primeres tasques

Una vegada acabada ja aquesta llarga campanya electoral, dividida en dues fases per l'elecció al Parlament de l'estat i d'altra banda per l'elecció dels nous ajuntaments i els Consells Insulars, i un cop també acabades les converses i negociacions, és ja ben hora de tornar a posar-nos decididament a complir les tasques que sempre hem tingut com a objectiu en el llarg camí cap a l'alliberament nacional i de classe del poble mallorquí.

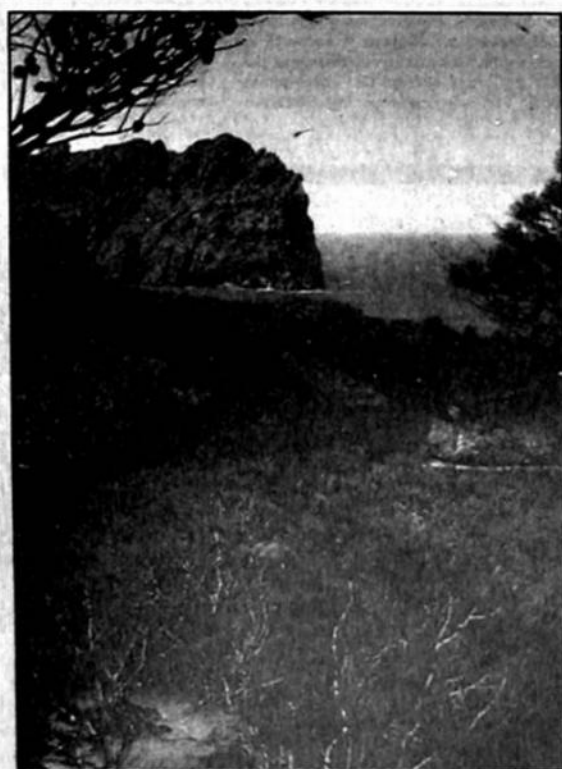
Dins aquesta perspectiva tres són els eixos on s'ha de desenvolupar tota la nostra alternativa. La presència del PSM dins els organismes representatius es mourà, doncs, amb una actuació política decidida, amb l'estudi del present, amb la planificació de futur i amb la conscienciació del poble amb tot tipus de movilització. Entenem com un enemic fonamental l'excessiva burocratització dels ajuntaments, dels Consells Insulars i del Consell General Interinsular; per això, les persones del PSM en aquests càrrecs en fugiran en la mesura de les seves possibilitats a fi de poder anar per feina i agilitzar tot el procés, amb una participació del poble i una transparència de gestió. A fi d'afavorir aquesta comunicació els nostres representants estan a disposició de tothom els dilluns i dimecres capvespre en el local de Ciutat.

Dins les primeres tasques d'urgència hem d'assenyalar que les transferències autonòmiques han d'arribar en un termini de temps breu, així com la redacció i divulgació del projecte d'Estatut d'Autonomia. El PSM ja ha fet propostes concretes en aquest sentit i no està disposat a admetre ni demores ni exclusions.

Es hora de veure coses concretes ara ja que estam en una temps de canvi d'estil, sobre tot als ajuntaments progressistes. Els problemes són molts, n'hi ha prou amb veure la problemàtica del moviment obrer a sectors tant importants com construcció, arts gràfiques, pagesia i hosteleria. L'ensenyament a tots els seus nivells. Altra vegada patim l'especulació, amb la destrucció paisatgística com és ara el darrer cas de Cala Morlanda. En quant a disponibilitats econòmiques en benefici de tota la col·lectivitat no podem estar conformes amb el fet que es digui que no hi ha doblers; hem de recordar el superàvit de l'extingida Diputació Provincial, l'acumulació d'estalvi dins les Caxes i també el fet que l'Estat Central ha absorbit moltes divises de Mallorca sense un benefici per a les classes populars de la nostra terra. Per tant si ens posam a fer feina, amb claredat i coherència, farem possible una Mallorca lliure de dependència exterior i amb un socialisme autogestionari.

Cap a una Coordinadora de l'esquerra nacionalista de l'Estat espanyol

Dia 2 de Juny a Ciutat TROBADA DE PARTITS SOCIALISTES I NACIONALISTES DE L'ESTAT ESPANYOL

No és la primera vegada que a la primera plana de "Mallorca Socialista" hem de fer valer el nostre crit incansable per la defensa del nostre paisatge. No de bades el PSM, el partit arrelat vertaderament a la nostra terra, demana que se tracti amb urgència aquest malmenat tema, perquè pensam que malgrat tot encara hi som a temps de defensar amb dignitat el que és ben nostre, tota aquesta costa i aquest camp que no volem en mans de l'especulació capitalista. Per això també aixecam la veu, el crit d'una veu que no dubta en esgargamellar-se per Mallorca, a fi de mantenir una Cala Morlanda autènticament mallorquina, com també seguim sense oblidar Sa Dragonera, Es Trenc, Cala Tuent, Cala Mondragó i tants d'etcèteres que omplen una inacabable llista de corrupció i especulació. Així, ben decidits, seguim cridant: SALVEM MALLORCA!

PARTIT SOCIALISTA DE MALLORCA
Agrupació de Ciutat

SEMINARI DE FORMACIÓ PER A MILITANTS I SIMPATITZANTS

Dia 18 de maig, 20,30 h. Història del P.S.M.
dia 25 de maig, 20,30 h. Estatuts del partit.
dia 1 de juny, 20,30 h. Tipus de partit.
Estratègia socialista del P.S.M.
dia 8 de juny, 20,30 h. Socialisme autogestionari i poder dels treballadors.
dia 15 de juny, 20,30 h. El nostre nacionalisme.
dia 22 de juny, 20,30 h. Autoorganització i poder popular en la nostra via al socialisme.

Per qualsevol informació telefonau al 221414 de Ciutat.

*Pàgs. centrals Entrevista: Andreu Murillo
"Patim un problema de provincianisme i de sucursalisme cultural"

Sa vaga d'es bous:
Una victòria
pagesa

Per Joan Adrover
(Pàg. 9)

CALA MORLANDA
una guerra guanyada
pel poble

(Pàg. 6)

Als lectors

De bell nou tornam posar en les vostres mans "MALLORCA SOCIALISTA". L'experiència de la confecció de cada número d'aquesta publicació tan nova a Mallorca ens suposa un esforç per mantenir les dotze pàgines que hem aconseguit i per mantenir la periodicitat quinzenal sempre oferint el contingut que s'ha d'esperar d'una revista portaveu de l'esquerra nacionalista a Mallorca. Volem manifestar el nostre agraïment i satisfacció per la gran quantitat de cartes amb noves subscripcions que ens arriben continuament. N'hem rebut una que ens demana quan sortirà qualche número monogràfic i volem contestar que ens hi hem compromès i que ja hi treballem a pesar de la dedicació que l'edició normal ja ens reclama. No podem permetre que la qualitat de "MALLORCA SOCIALISTA" minvi a costa dels números monogràfics que tampoc podrien sortir com tots voldríem. Esperam que els nostres lectors ho veuran. El compromís de superar-nos, però, és ferm.

mallorca socialista

Publicació del Partit Socialista de Mallorca

Responsable coordinador:
Rafel Oliver Piguillen

Consell de Redacció:
Miquel López Crespi
Joan Perelló Ginard
Damià Pons Pons

Responsable administració:
Conxa Forteza

Col·laboradors:
Joan Adrover, Miquel Adrover, A.L. Alomar, Víctor Alomar, Jaume Armengol, Daniel Bastida, Josep Bernad, Margalida Bujosa, Llorenç Capellà, Margalida Capellà, Joanot Colom, Guillem Coll, Jaume Corbera i Pou, Assumpció Cortés, Joana Ma. Fiol, Cèntim Garau, Eberhard Grosake, Pere Jofre, Miquel Llambies, Josep Maria Llompart, Isidor Mari, Joan Mesquida, Santiago Miró, Llorenç Mora, Jaume Morey, Andreu Murillo, Andreu Oliver, Biel Oliver, Jaume Obrador, Guillem Pomar, Damià Ferrà - Pong, Pere Sampol, Antoni Serra, Sebastià Serra, Jaume Sureda, Joan Tortella, Francesc Trobat, Jaume Vidal.

Corresponsal a Catalunya:
Lluís García Sevilla
Corresponsal del País Valencià:
Joan Carles Salvà
Fotografies:
Pere Escalés

Foto portada: IMAGEN70

Edita:
Partit Socialista de Mallorca
Redacció i administració:
Carrer Temple, 7, Ciutat de Mallorca

Tel. 22-14-14
Imprimeix:
Editorial Balear S.A.
Dispositiu Legal: PM 511-77

Els defensors de Mallorca

Diuen que Moscardó va contestar a les propostes republicanes de retre la fortificació a la qual s'havia fet fort, dient "El Alcázar no se rinde". Potser els literats del moment embellissin les paraules i arrodonissin la frase, però el cert és que els feixistes són gent de cama forta. Caparruts. Insensibles al desànim. Tot i que encara duen marcades les dues galdades morals que acaben de ventar-los els pobles de l'Estat aprofitant l'avinentesa de les eleccions, segueixen per tot arreu reclamant un protagonisme polític que han usufruït al llarg de quaranta anys. Un temps, els despotes, eren més sensibles i refinats que actualment. Quan a un rei li pegaven les primeres tossines i s'adonava que el poble cloïa barres cansat d'aguantar-lo, abdicava i demanava l'entrada a un convent per tal de gaudir d'un darrer terç de vida entre músiques i violes. Els feixistes han estat mancats d'elegància. Tots, empesos per petits reis que cellaven faves, talment com els ho ensenyà a fer el seu Cabdill Franco. Certament tenen una barra excessiva. I una nul·la capacitat crítica, perquè cas de tenir-la posarien el cap sota l'ala com l'estruc. Res d'això fan, però. A l'inrevés, alcen el cap i escataïngen com a galls de corral. A Espanya, és cosa sabuda que esmolten els ganivets i organitzen a Madrid una diada de "la patria española", per tal de fer sentir la seva feu de protesta contra els estatus d'autonomia. A Mallorca, menys agosarats i nombrosos, es disposen a convertir-se en defensors del recuperament nacional del poble mallorquí, enfront de l'imperialisme català. Són els mateixos que callaven

quan la nostra llengua era humiliada i la nostra història arrabassada de les escoles. Els mateixos que "cara al sol" i braç estirat saludaven els símbols feixistes i s'integraven en una Espanya que, sota el crit d'unitat, disfressava la institucionalització de les despulles del vell imperi castellà. Son els qui acataren, cap cot i cul enlaire, el "no ladres, habla cristiano". Tals amadors del poble mallorquí ara ens defensaran de les mossegades catalanes. El motiu que els ha permès prendre tal determinació, ha vingut motivat pel fet que la senyera quatrada onegi al balcó de l'Ajuntament de Ciutat. Importants feixistes, convertits de la nit al dia en historiadors, no han vacil·lat a l'hora d'afirmar que el seu cor està al costat del blau de la senyera (perdó, del morat) i que defensaran Mallorca de la invasió catalana. Fins i tot un articulista, més o manco famós el temps que a força de llendera feren jalpar Mallorca cap a "rutas imperiales", s'ha atrevit a recordar el fallit desembarc a Porto Cristo de les tropes de Bayo, com una prova del desig imperialista català. Això és, senzillament, una falsomonia històrica; però cas de ser certa, i si s'hagués vist coronada per l'èxit l'aventura de Bayo, hauria esdevingut un afany imperialista digne de tota lloança. Parlem clar i en català: un milenar de mallorquins foren assassinats per les carreteres de Mallorca, en nom d'aquest altre "imperialismo" que ara pretén mallorquinitzar-se. Tanta barra preocupa i fascina. Amarga, a la vegada, perquè no troba la resposta clara i dura que la intel·lectualitat mallorquina té l'obligació de donar-hi. Precisament aquesta intel·lectualitat que havia de

fer sentir el seu pes moral al llarg del procés pre-autonòmic, per tal de clarificar totes aquelles qüestions històriques i lingüístiques que ens afecten, preferia emmudir i deixar el protagonisme d'informar al poble en mans del grup o individus que s'esforcen a anorrear-nos. No és bo per ésser lliure qui a servitud s'avesa. Qualque dia es farà un estudi de l'actitud dels nostres intel·lectuals i de la pretesa solidaritat que mantenen amb el seu poble i tal volta després compreguem les raons per les quals certs escriptors mallorquins dedicaren poemes a Franco, o perquè la major part dels intel·lectuals d'avui, callen davant els qui empenen la mentida per confrondre'ns. Si en aquests moments que vivim, en els quals la clarificació de l'espai nacional és un element importantíssim per assolir les llibertats populars, algun estament social s'ha mostrat tebi, ha estat el dels intel·lectuals, sobretot el dels escriptors, tinguts equivocadament com el fonament de la resistència nacional al llarg de la Dictadura. Tal volta per l'espai que ells tan generosament han deixat descobert, s'escolen els intel·lectuals feixistes, disposats a marcar les directrius ideològiques i històriques del nostre poble. Indubtablement no ho aconseguiran. La seva raó no la trobam a les càtedres, sinó en els camps de batalla i el poble està fart de foc i fum. Però així i tot, no deixa de ser una insuportable burla, el fet que després de quaranta anys de prendre el pèl al nostre poble, pretenguin convertir-se en els seus defensors.

Llorenç Capellà

Coordinadora d'Esquerra Nacionalista dels PPCC

Després de la celebració de les eleccions generals i locals i amb l'objectiu de potenciar la intervenció política i de masses de l'esquerra nacionalista dels Països Catalans, els partits Bloc Català de Treballadors, Partit Socialista de Mallorca, Partit Socialista de Menorca i Socialistes del País Valencià, com a forces polítiques d'objectius coincidents, han decidit constituir una Coordinadora d'Esquerra Nacionalista dels Països Catalans.

Aquesta Coordinadora respon a la voluntat de reconstrucció nacional de la nostra comunitat, lliurement decidida pels nostres pobles, en el camí de la lluita per un nou model de desenvolupament en la perspectiva del socialisme.

Aquest objectiu ha d'ésser resultat d'un procés de maduració i assoliment d'aquesta realitat per part de cadascun dels pobles, amb la consecució d'uns amplis Estatuts d'Autonomia per a les Illes, el País Valencià i Catalunya i la potenciació de la cooperació entre els poders autònoms de cadascun dels països amb l'objectiu de reforçar els nostres lligams històrics, lingüístics, culturals i socials comuns, en el camí de l'autodeterminació.

A tal efecte aquesta Coordinadora en una primera fase s'estructurarà entorn d'un Secretariat Politic i les següents Comissions paritaries: Política estatal i relacions parlamentaries, Política dels Països Catalans, Política Municipal, Alternatives i programes sectorials, Relacions internacionals i Finances.

Ciutat de Mallorca a cinc de maig de mil nou-cents setanta-nou.

BLOC CATALÀ DE TREBALLADORS
PARTIT SOCIALISTA DE MALLORCA
PARTIT SOCIALISTA DE MENORCA
SOCIALISTES DEL PAÍS VALENCIÀ.

El passat dia 5 de Maig tingué lloc al local del PSM de Ciutat, una reunió amb representants dels SOCIALISTES DEL PAÍS VALENCIÀ, BLOC CATALÀ DE TREBALLADORS i PARTIT SOCIALISTA DE MENORCA.

A la reunió es va fer una valoració de les passades eleccions legislatives i municipals a cadascun dels països i es va intentar concretar fórmules pràctiques de coordinació per tal de potenciar els esforços que cadascun dels partits desenvolupa en el seu respectiu àmbit d'actuació.

En aquest sentit es formaren 7 comissions de feina, formades per representants dels diferents partits que tiraran endavant una actuació conjunta damunt les següents qüestions:

- 1) Coordinació política global a nivell dels secretaris de relacions exteriors de cada partit.
- 2) Preparació i discussió d'alternatives municipals.
- 3) Preparació i discussió d'alternatives sectorials a cadascun dels Països i a la globalitat dels Països Catalans.
- 4) Recerca de fonts de finançament.
- 5) Seguiment i incidència pel que fa a la política global dels Països Catalans especialment els seus processos autonòmics.
- 6) Seguiment i incidència conjunta damunt la política estatal a través dels parlamentaris d'esquerra nacionalista.
- 7) Relacions internacionals.

Una de les primeres passes donades per la Coordinadora ha estat la convocatòria de les diverses alternatives d'esquerra nacionalista de tot l'estat espanyol per a una reunió que en principi se celebraria el proper dia 2 de Juny a Ciutat de Mallorca.

Consideracions sobre l'actualitat

Davant el primer de maig el PSM va adoptar una postura unitària en defensa de les classes populars mallorquines però també crítica envers les imposicions de les centrals sindicals hegemòniques —CC.OO. i UGT— i dels dos partits que les dirigeixen —PCE i PSOE—. Ara ens trobem en un moment de tornar a començar moltes lluites que, durant el llarg període electoral, varen quedar aturades. Naturalment per a l'esquerra nacionalista el resultat de les eleccions municipals i al Consell signifiquen un nou compromís amb el poble. Ens trobem que hem col·locat, per la voluntat del poble, persones que podran plantejar alternatives cap a un socialisme autogestionari i cap a un alliberament nacional. S'ha demostrat que a Mallorca és possible anar cap a l'esquerra i que el nacionalisme comença a ésser assumit per amplis sectors de les classes populars.

Mobilització i lluita conscient

La nostra responsabilitat en aquests moments és molta. Es tracta d'impulsar unes lluites, una formació permanent de la pròpia militància, en la perspectiva d'un partit de masses capaç de transformar la realitat mallorquina. Això és prou complex i exigeix una reflexió profunda i un gran compromís de lluita. En aquests moments es tracta d'aprofundir en la militància del nostre partit i a més a més, impulsar un front ampli d'actuació que acceleri el procés de lluita col·lectiva cap al nacionalisme i al socialisme autogestionari.

El sindicalisme en aquesta terra es veu necessitat d'un ampli debat per adequar-lo a la nostra realitat i molts hauran de ser els esforços per aconseguir-ho ja que el burocratisme de moltes centrals sindicals de classe ofega la possibilitat d'un funcionament autònom.

Respecte a la necessària defensa dels consumidors

davant les contínues agressions del capitalisme, les esperances originades per les cooperatives de consum cal que no siguin defraudades però, per això, cal treballar perquè aquest cooperativisme sigui autènticament democràtic i s'orienti cap a l'objectiu del socialisme autogestionari. Hem d'insistir en la necessitat d'ampliar les cooperatives existents i assegurar el seu funcionament assembleari. Cooperatives com la de Son Gotleu, la d'Aragó, la de l'Institut Antoni Maura, etc., són iniciatives molt vàlides que s'han de potenciar amb entusiasme. Sembla que en el mateix terreny de la defensa del consumidor, a partir de les eleccions municipals i en els municipis progressistes se podran tirar endavant més mercats públics on els pàgaments podran vendre directament als consumidors. En aquest sentit s'ha obert una esperança respecte a Mallorca ja que dins l'organisme

consultiu hi podrà haver representació d'Unió de Pagaments i dels consumidors. Però, naturalment, si no hi ha una forta lluita no podrem esperar massa d'aquestes iniciatives ja que la dreta té molt burocratitzades totes les estructures i, en absolut, no és suficient confiar en els elegits sense l'estímul i la pressió del control i la participació populars. Pensem que és en aquest terreny on els privilegis de la minoria oligàrquica —que són els que controlen Mercapalma, els mecanismes de concessió de crèdits, que volen privatitzar el "matadero", etc.— són molts i no renunciaran al monopoli que en tenen. La participació en els organismes consultius, només podrà tenir una eficàcia si va acompanyada d'una lluita popular conscient que pugui desbloquejar la burocratització.

jar la burocratització.

No vull acabar aquest comentari sense unes referències a les activitats culturals que obriran, en aquestes darreries de primavera, un finestre d'oratge. Em refereixo fonamentalment a les conferències del GOB sobre els recursos naturals i el tractament de la problemàtica de l'energia, la mostra de teatre, la creació de la Societat Mallorquina de Mitjans de Comunicació Social, l'organització de l'Escola d'Estiu per a ensenyants, els Cursos d'Estiu de Català a Mallorca, etc. Tot això són mostres d'una vitalitat cultural que, encara que en alguns casos puguin respondre a plantejaments discutibles, són enormement positives i cobreixen uns buits que des dels organismes públics no s'han cobert.

Sebastià Serra Busquets

ES FORAT
LLIBRES I PAPEPS
c/ call -4
Ciutat de Mallorca

GRUP BALEAR D'ORNITOLOGIA
I DEFENSA DE LA NATURALESA
CICLE DE CONFERÈNCIES
PROBLEMATICA DE LA UTILITZACIÓ DELS RECURSOS
NATURALS A LES ILLES BALEARS
Dimarts, 16 de maig, a les 20 h.

La sobreexplotació dels recursos pesquers.
Miquel Masutí, Oceanògraf. Cap del Departament de Biotecnologia Pesquera de l'Institut Espanyol d'Oceanografia.

Dimarts, 23 de maig, a les 20 h.

Perspectives del problema energètic a les Illes.
Feliç Fuster, Enginyer. Director de G.E.S.A.

Dimarts, 30 de maig, a les 20 h.

Les raons del NO a l'energia nuclear.

Pedro Costa Morata, Enginyer. Centre d'Estudis Sociològics.

SALO D'ACTES DE LA CASA DE CULTURA
DE "LA CAIXA"
Avinguda, Alexandre Rosselló, 40, 4.º
CIUTAT DE MALLORCA

LLUC

ARA MÉS QUE MAI
LA REVISTA DELS QUI PENSAM
EN EL PRESENT I FUTUR DEL NOSTRE
POBLE.
APARTAT 619 - PALMA DE MALLORCA

COL·LECCIÓ
alliberament

REP A CASA
I AMB UN BON ESTALVI,
ELS TEXTOS
DE L'ESQUERRA
CRÍTICA I MILITANT

La Col·lecció Alliberament —els llibres taronja de La Magrana— posa al teu abast materials indispensables per al millor coneixement de la realitat i eines per a la seva transformació. La subscripció —8 volums senzills per només 1.000 pessetes— et permetrà rebre'ls, de dos en dos, a casa.

1. G. Haupt i M. Lowy. Els marxistes i la qüestió nacional.
2. F. Cucurull. Consciència nacional i alliberament.
3. L. Basso. Les perspectives de l'esquerra europea.
4. I. Tubella i E. Vinyamata. Diccionari del nacionalisme.
5. A. Gorz. Tècnica, tècnica i lluita de classes.
6. O. Bauer. Sobre la qüestió nacional.
7. B. Lambert. Els pàgaments i la lluita de classes.
8. Jaume Compte i el Partit Català Proletari. A cura d'I. Tubella.

BUTLLETI DE COMANDA

En/na _____ carrer/plaça _____
que viu a _____ núm. _____
se subscriu a la Col·lecció Alliberament a partir del número _____ al preu de 1.000 ptes. 8 volums senzilla.
☐ un adjunt tal com heu.
☐ contra reemborsament en rebre la primera entrega, més 10 ptes. de despeses. Retalla i envia a: Edicions de La Magrana, Apartat Correu 9487, Barcelona.

L'AJUNTAMENT DE CIUTAT

Les primeres passes de l'esquerra

Els tres partits d'esquerra que tenim representació a Cort —PSM, PSOE, PCIB— hem arribat a un acord desitjat pels ciutadans d'esquerra: tenir a Cort una batle socialista. Donar el nostre suport a aquesta tesi ens obliga a la nostra coherència ideològica i el clam dels nostres votants de dur a terme aquesta oportunitat històrica per l'esquerra: regir el municipi de Ciutat, que significa la broma del 65 % de la població de l'illa.

Iddó sí, el PSM ajudà a fer possible això, ja que el seu vot era decisiu dins la votació. Però la col·laboració entre les forces d'esquerra que tenim representació a l'Ajuntament de Ciutat no s'aturà aquí: hem pactat un programa

De totes formes encara que creim que les passes unitàries donades són molt positives i diríem que necessàries per a la consolidació de l'esquerra a Ciutat, els acords a què hem arribat no són pactes incondicionals. Anirem junts i col·laborem sempre i quan les passes que es donin sien progressistes i favorables a la consolidació de l'alternativa d'alliberament nacional i de de 100 dies que té com a finalitat primordial donar entenent als ciutadans amb fets concrets que l'Ajuntament ha canviat. Hem articulat una forma per anar elaborant el programa d'actuació municipal per 4 anys: visites a Barrades i contactes amb les diverses entitats ciutadanes.

classe que el PSM impulsa.

La participació directa del PSM a l'activitat municipal passa, a més a més, pel PLE, per la presidència de la comissió informativa de VIES I OBRES I PARCS I JARDINS; per la vocalia a les comissions de cultura, sanitat, abastiments i d'urbanisme; per la secretaria de participació ciutadana; i per la secretaria de planificació i coordinació. Assumir aquesta tasca per un sol representant del PSM no és gens còmode ni fàcil. Però el PSM confia en els ciutadans i en les seves organitzacions populars perquè l'alternativa socialista autogestionària i nacionalista vagi obrint-se camí.

Jaume Obrador

Una prova per al socialisme

per Víctor Alomar

Els socialistes han arribat a un moment històric de prova. Ja no es tracta simplement de les tradicionals reivindicacions de classe ja que ara, a més, tenen el deure ineludible, damunt la seva consciència, que representen un reducte on s'han refugiat les grans esperances de moltes masses. De qualque manera la nació futura són ells mateixos. Sense abdicar de les fonamentals reivindicacions dels obrers, pagesos i assalariats, primícia ineludible i cabdal, també estan obligats, per designi històric, a treballar per una reconstrucció nacional de cada una de les parcel·les del territori. Una feina molt honrosa, en veritat, però també molt perillosa si no se sap conservar la puresa del seu ideari, de la seva dignitat i de la indispensable moralitat. El centrisme es pot justificar com a fórmula de transició i per això les esquerres han sacrificat momentàniament lògiques aspiracions de justícia social, però des d'ara és necessari imposar tota la essència dels nostres postulats. S'ha de vèncer el perill que les noves responsabilitats produïxin un recel de caure a un fracàs prematur, la

por al què diran, la desconfiança de cometre injustícies, originades pel partidisme del que ens podrien demanar explicacions els electors, ja que d'aquesta manera es convertirien en negatives, les nostres afirmacions, d'ahir. També hem de vèncer la por a ésser massa impulsius que podria convertir les aspiracions de tots, en un somni d'estiu.

Naturalment tot això que he cregut convenient esbossar aquests moments, referit a la situació del Socialisme, no són més que unes advertències a l'hora d'aplicar la capacitat de cadascun. El fet que ells reemplaçen el maltracte capitalista vers la implantació de la democràcia, els dona esperit pur a la veritable causa. No crec que el Poder comuniqui als homes inexperts una ànima autoritària, però és ben necessari capguar-se del vèrtigen de les altures. S'ha de sortir d'aquesta prova, indemne i pur, sense sucumbir com tants altres caràcters ho han fet, malaguanyant els propòsits. La ductilitat de l'ideari socialista té uns límits que no se poden traspassar sense el perill de greus conseqüències.

PAÍS VALENCIÀ

El mal que vingué d'Almansa

A l'horabaixa del 25 d'abril de 1707, les tropes de Felip V, manades pel duc de Berwick, entraren en combat contra les forces de l'exèrcit d'Àustria. Fou el començament de la fi, i el començament d'això que estem patint encara valencians, aragonesos catalans i mallorquins.

Berwick continuà la seua ocupació dels pobles valencians i d'aquells focs encara mengem els fums, perquè si d'Asfeld incendià i arrassà Xàtiva, els seus successors no s'han quedat enrera.

El vuit de maig, la rendició de la capital, el País Valencià perdé l'autogovern i des d'aquell moment lleis castellanes manaren als valencians.

La història que ens han contat i ensenyat, dista molt del nostre drama com a nació; el segle XVIII solament va existir per a l'imperi americà, més els valia no contar la massa.

Però, els nacionalistes valencians, encara estem lluitant per un poder valencià, lliure d'ingerències i d'interessos disfasats i

inconfessables.

Els valencians volem recuperar allò que un dia ens fos arrebatat perquè sabem, hem de i volem governar-nos, i tot això com diuen els cartells d'"Acció cultural del País Valencià" és per "el record de la derrota d'Almansa ens obliga a la victòria".

Així, coneixent la nostra història, recordarem d'on vingué l'opressió i reconixerem on estan els germans i les aliances.

La dreta, des del 3-M, clama contra la politització dels ajuntaments, però ho diuen quan fins ara ells han fet la seua "política" i a més ho diuen amb dos-cents setanta dos anys de retràs.

La nostra política als ajuntaments, i per la qual se'ns critica, no és altra que treballar per un municipi que sense perdre de vista els pobles veïns, actuant conjuntament a la comarca i despertant en cada poble l'evidència de les arrels col·lectives.

J. V. Marqués

ELECCIONS I-M

Un nacionalisme cap al futur: PSM

per: Damià Ferrà-Ponç

Els nacionalistes del PSM recordarem sempre els dies difícils que seguiren el nostre rebuig públic i explícit d'ingressar al PSOE. Havíem triat el camí més ingrat i ho fèiem sabent que ens esperaven hores molt dures. La feina era immensa i els mitjans —econòmics i humans— migridíssims. Un grapat de "voluntaristes" s'arriscava a cercar un espai polític a Mallorca, enfront de l'opinió general que considerava que el 15-J havia sentenciat definitivament la partida. Calia, en primer lloc, definir un socialisme prudent i mesurat que no ens arraconés dins el repertori de "grupúsculs testimonials", però que tampoc no ens unís a opcions socialdemòcrates. El resultat fou, enfront al dirigisme i la socialdemocràcia, l'afirmació d'una opció autogestionària clara i operativa. Calia ésser fidels al nacionalisme, refusant clarament tota implicació de folklore regionalista. Era un esforç, teòric i de treball, altament difícil i, a dir veritat, a hores d'ara encara no acabat del tot.

El panorama de Mallorca se'ns oferia, d'altra banda, especialment hostil. Després de la desintegració fulminant de la Unió Autonomista, l'espai polític mallorquí semblava no divergir gens dels racons més provincials de l'estat Espanyol. Hi havia, però, un element molest: el nacionalisme d'esquerra. I semblava com si aquell petit grup en formació tengués la virtut d'atreure les iras de tothom. Les grans formacions polítiques locals el marginaren estudiantament a l'hora de preparar treballs sobre l'Estatut, a l'hora de transferir competències al Consell, a l'hora dels grans debats públics... Una campanya informativa semblava oferir-lo com un grup extremistista "d'esquerra radical", molt més ferotge que el PCE i regit per quatre il·luminats! D'altra banda, els grans partits cercaren la desfeta del PSM intentant obtenir, amb maniobres a vegades molt hàbils, credibilitat "nacionalista". Pensaven que si el PSM no obtenia els vots nacionalistes de l'esquerra, rebria una severa lliça de les urnes i, completament desmoralitzat, es desintegraria tot d'una. Davant les eleccions del 1-M, veírem com el PSOE jugava la carta nacionalista al Senat amb Gregori Mir i el PCE feia cosa semblant amb la presentació de Victori Planells. El PSM, doncs, semblava arribar al 1-M en les condicions més desfavorables.

UNA MODESTA VICTÒRIA?

Però els dos PSM no reberen cap derrota electoral el 1-M, es limitaren a constatar que —malgrat tots els atacs i les intoxicacions informatives— comptaven amb el recolzament d'un sector nacionalista a Mallorca i Menorca. Era una modesta victòria que permetria als PSM afirmar-se enfront de tots i anar cap al futur. Comparem els resultats de la Unió Socialista amb els PSM:

	US (15-J)	PSM (1-M)	Diferència
Palma	8.103	3.511	-4.592
Part Forana	4.042	4.152	+ 110
Menorca	3.460	2.265	-1.195

Per què aquesta diferència entre Ciutat i Part Forana? Senzillament, és un problema de mitjans de comunicació. La Unió Socialista disposa, el 15-J, del "mite Tierno Galván" que —a través de televisió, ràdio, premsa, cartells— juga fort sobre l'electorat ciutadà. Contràriament, el PSM ha tenguut un accés mínim als grans mitjans informatius. I és ben expressiu que allà on els seus militants han pogut superar la deficiència informativa amb una labor de contacte personal —és el cas de la Part Forana— el PSM no tan sols no ha reultat en relació a US sinó que ha experimentat un avanç. A Menorca, el milenar de vots perduts en relació a US reflecteixen senzillament el pes que el 15-J tenqueren els votants del PSP o els unionistes partidaris de la fusió amb el PSOE. Amb tot i això, el socialisme nacionalista dels PSM pot considerar-se consolidat a ambdues illes.

DESPRÉS DEL 1-M

Revisant les xifres del 1-M a les Illes, la primera constatació és un increment de l'extrema dreta. Ho evidencien els 3.165 vots al Congrés i els 4.271 d'Arxid, candidat al Senat per Mallorca. No és cap progrés inquietant, però contrasta amb els resultats vergonyants de l'extrema dreta el 15-J. Contràriament, Coalició Democràtica ha rebut una forta derrota. Amb una reculada d'un miler de vots, la dreta franquista a Mallorca s'esvaeix com a força política capaç d'aconseguir representació parlamentària i en la caiguda s'emporta un Antoni Alemany. El reducte bàsic de CD és Palma, lloc de residència d'una lamentable burgesia local provincial, miop, partidària d'un regionalisme de "coca amb verdura" i ferotgement antinacionalista. Element a tenir en compte a l'hora d'emprendre el camí cap a l'Estatut d'Autonomia...

Tot i retrocedir 17.415 vots i passar d'un 50,79 per cent a un 49,10 per cent la UCD reafirma el seu po-

der polític a les Illes, i d'una manera especial a la Part Forana. Malgrat que UCD no hagi aconseguit altra volta un senador a Menorca, on ha triomfat el candidat unitari de l'esquerra Tirso Pons, remarquem que l'ucdista Francesc Tutzó només ha estat superat per 192 vots Malgrat l'esquerra menorquina estigué ara al Senat, és evident que ha estat el vot dretà el que ha progressat: pensen en els 3.217 vots obtinguts per Josep M. Allés, candidat de CD.

Veïem com el PSOE proclama gojós el seu avanç a les Illes: de 74.757 vots passa a 88.325, del 23,04 per cent al 29,48 per cent. Però aquest triomfalisme admet més d'una matisació. Progrés real del socialisme —del socialisme socialdemocrata i sucursalista— a les Illes o simple transferència de vots d'opcions polítiques que han desaparegut del camp de batalla electoral? Recordem que el PSP local, més els elements unionistes del PSI i de Menorca s'integraren dins el PSOE. Entre la Unió Socialista del 15-J i els PSM d'avui hi ha 7.870 vots: cedit al PSOE evidentment a resultes de l'operació unitarista! Consignem també la desaparició de forces amb una certa incidència electoral el 15-J com la Unió Autonomista (11.833 vots) i la UDIB (6.008 vots). Qui ha recollit aquest vot? L'aparent progrés del PSOE té més de cessió de vots procedents de partits desapareguts que de camí fet per l'esquerra enfront de la dreta a les Illes.

El PCE-PCIB ha millorat lleugerament els resultats del 15-J: 597 vots més. De 14.160 a 14.757, d'un 4,37 per cent a un 4,93 per cent. És un electorat molt estable i fidel, però difícilment susceptible d'increments espectaculars a les Illes, reclutat —amb gran diferència— dins el sector immigrat. Els comunistes "pro-xineros" del PTI s'han hagut de resignar amb 1.793 vots —un 0,59 per cent— i els seus companys de l'ORT només amb 1.123 —un 0,37 per cent—. No sembla que els rivals —alentats per Xina— del PCE local estiguin destinats a tenir gaire futur. Un MCI —OEC particularment actiu— només ha obtingut 1.179 vots, un 0,39 per cent. L'extrema esquerra ofereix, doncs, a les Illes un gruix electoral migridíssim agreujat per una forta dispersió.

L'AFIRMACIÓ NACIONALISTA

Davant el 1-M, Josep Moll Marqués parlava alegrement, a l'hora del balanç, que a les Illes hi havia hagut una "clara victòria del PSOE", mentre "la derrota de UCD ha sido sonada" i, sobretot, que "el PSM ha sido el otro gran perdedor". Aquestes afirmacions —a la pàgina de Balears/Debat del 9/5/79— em semblen francament d'un triomfalisme il·lusori i temerari. No crec que una UCD que controlarà la quasi totalitat dels Consells de les Illes i la majoria dels Ajuntaments es pugui dir que hagi estat atupada per les urnes. I ja hem vist que el teòric avanç del PSOE ha d'esser molt matissat i entès sobretot com una transferència de votants que havien vist desaparèixer les seves opcions del 15-J.

Quant al PSM... ¿Ha obtingut els vots nacionalistes d'esquerra de Mallorca i Menorca com era el seu objectiu? ¿Ha estat el PSOE qui ha capitalitzat el vot nacionalista de mallorquins i menorquins? Josep Moll escriu: "El partido autonomista de las islas es el PSOE, y en lógica consecuencia, el PSM ha sido el otro gran perdedor de las elecciones del primero de marzo". Crec que el PSOE ha capitalitzat molts de "vots útils" especialment en el Congrés, però de cap manera puc admetre que hagi obtingut els vots nacionalistes. Analitzem els resultats del Senat a Mallorca, per exemple. El PSM obté 7.663 vots, però curiosament els seus candidats al Senat superen àmpliament aquest resultat: Ferrà-Ponç obté 10.457 i Sebastià Serra 9.296. Aquestes considerables diferències a favor (2.794 i 1.633 vots respectivament) quina explicació tenen? Pens que hi ha molta gent que dona al PSOE el seu "vot útil", però que en el Senat deixa caure un "vot conscient" per mantenir viva l'única opció nacionalista clara a Mallorca: el PSM.

El contrast amb el resultat del PSOE al Senat a Mallorca és aclaparador. El PSOE obté 75.238 vots per al Congrés a Mallorca, mentre el seu senador Gregori Mir només n'aconsegueix 70.220. Una diferència negativa de 5.018 vots per a una persona solvent com G. Mir, que havia de fer que els nacionalistes votassin PSOE, em sembla un coent fracàs. No és que els mallorquins no es refinin del nacionalisme de Gori, el que no veuen clar és el nacionalisme del PSOE! És per tot això que, enfront de l'anàlisi de Josep Moll, crec que el PSOE té un electorat tan ampli com es vulgui, però de cap manera nacionalista. El nacionalisme d'esquerra es localitza sense cap dubte en aquests 10.022 vots dels PSM, i sobretot en aquests 10.457 vots per al Senat de Mallorca. Era la força que necessitàvem els nacionalistes per donar la primera passa en solitari a la nostra terra. Ara anam ja cap al futur amb la seguretat que a les pròximes eleccions obtindrem un resultat molt més ampli. Per molt que als sucursalsistes els agradi parlar del nostre "voto residual", guanyarem el futur, perquè som el Partit de Mallorca.

Francesc Trobat, batle de Montuïri

"Un dels nostres objectius és aconseguir una Autonomia Econòmica i Municipal"

El nou batle de Montuïri es diu Francesc Trobat Garcia, encara que per als montuïrers és en Xesc. Trenta-cinc anys complits, empleat de GESA, pare de dos fills, és un pagès una mica corculent, gairebé podria passar per un amo de possessió. Té una expressió més bé seriosa, però no antipàtica, tal vegada un poc trista... però, ni l'una ni l'altra consideració es poden prendre al peu de la lletra perquè en Xesc, molt sovint, trenca la seva seriositat amb una rialla forta que t'ajuda a prendre-li confiança.

—L'eh Xesc, com se't dona el comandar?

—Home, estam assumint l'afar municipal. Intentem fer-nos càrrec de la situació i, és clar, ens trobam amb problemes, però, tira a tiram, els donarem sortida.

—És molt grossa la problemàtica?

—Una mica, sí, una mica. Ara mirarem de solucionar el problema de les algües brutes.

—Jo tenia entès que a Montuïri ja estaven canalitzades.

—Hi estan, però resulta que desembocquen a una carretera.

—Quasi res! I digues, ¿ja heu tenguut quèque ple?

—Un on es va tractar la qüestió de les comissions informatives i en què designàrem dates per a permanents i propers plens. Al pròxim hi aniran, com a coses més importants, el que t'he dit de les algües, el canvi de noms dels carrers i la neteja de tots els vestigis de la guerra civil de la façana de l'església.

—¿Quins noms posareu als carrers? Vull dir, si tendreu en compte la seva nomenclatura popular.

—Evidentment, a Montuïri tenim l'avantatge que comptam amb un treball de Joan Miralles on apareixen tots els antics noms dels carrers de Montuïri. Nosaltres creim que totes aque-

tes reformes són importants de cara a la normalització política del poble. Ara bé, la simbologia no ha d'esser preocupació única d'un ajuntament. També tenim altres coses per fer, com pot ésser l'ordenació del trànsit per dins el poble, que roda d'una forma totalment anàrquica. A més, ens preocupa molt la manca de recursos que tenen els ajuntaments, i és que depenem d'un règim local verticalista i sempre hem d'esperar que ens contestin de dalt. Per qualsevol cosa hem de recórrer a un organisme superior i això fa perdre molt de temps. Un dels nostres objectius és aconseguir una autonomia econòmica i municipal.

—Escolta, ¿i com heu trobat la situació econòmica de l'Ajuntament?

—No hi ha deutes, hi ha impagats que pugen a més d'un milió de pessetes i consten en concepte d'impostos de circulació i contribucions especials per obres. Els impagats de circulació no són més que una conseqüència d'una falta d'autoritat municipal, que aquests darrers anys s'ha anat quedant molt deteriorada. L'impagament de les contribucions d'obres es deu a la nul·la democràcia dels ajuntaments, que projectaven obres sense consultar el poble i la gent

pensava: sols ens cerquen per pagar, a l'hora de decidir ho fan pel seu compte.

LES NEGOCIACIONS AMB EL PSOE

—Passant a una altra banda, ¿com es desenvoluparen les negociacions amb el PSOE per a l'elecció de batle?

—Tant ells com nosaltres teníem un compromís amb l'electorat i cap part volia afliuçar. A nivell local arribàrem a la conclusió que el partit que no tengués batle, tendria segon batle, a més de triar les comissions que més l'interessassin. Però, la darrera decisió es va prendre a Ciutat entre el PSOE i el PSM.

—¿I ara quines són les vostres relacions amb el PSOE?

—Jo crec que tant ells com nosaltres tenim ben clar que hem d'estar units en el moment de prendre decisions, ja que, dividents, som minoria i mostràrem els peus. No, no podem donar aquesta oportunitat a la UCD. Ara per ara hem assumit perfectament que durant aquests quatre anys hem de treballar plegats.

—¿I amb la UCD com vos duïu?

—Pel que respecta a la distribució de comissions informatives pretenem que els en donàsim qualcuna, i com que no ho hem fet es nota clarament que no han quedat contents, però nosaltres només hem seguit l'exemple d'UCD dins el Consell que no ha volgut donar participació a l'esquerra. De totes maneres nosaltres tenim el control de les comissions informatives, però hi ha unes vocals que són d'UCD.

—¿Tu sàbies que a Montuïri un batle de la postguerra, crec

que va ésser el 38 o el 39, va voler aplanar els carrers?

—Sí que ho sabia, aquests anys es van cometre molts d'abusos d'autoritat per part de certs batles que tenien poder absolut. Però, tranquil·la, tranquil·la, no és probable que ara tornin a passar aquestes coses. Montuïri és un poble antic i ha de seguir conservant el seu caràcter.

—¿I què pot fer l'Ajuntament en aquest aspecte?

—L'Ajuntament ha de firmar els permisos d'obres i nosaltres aconseguirem que s'atenguin a les característiques antigues, és a dir que a les cases es posi cornisa, per exemple, que cuidin la forma dels portals i de les finestres, és un altre exemple, i que s'emprin materials tradicionals.

LA GENT MAJOR I LA FIGURA DEL BATLE

—I ara digues, ¿et fa cas la gent des que ets batle?

—Sí, sí, he notat un canvi bastant gros, tant de la dreta com de l'esquerra, especialment entre la gent d'edat. L'altre dia una volietta, que normalment m'hagués tractat de tu, em va envestir amb un bon "vostè" i les meves insistències perquè deixàs anar tal deferència no serviren de res. Es veu que per a la gent major la figura del batle pesa molt.

—I el també t'han sortit parens nous?

—No, això no. Ara bé, si tota la gent que m'ha dit que m'havia votat, ho hagués fet, segur que hauríem guanyat per una majoria grossa.

—Vaja! ¿I què més me pots contar Xesc?

—¿Què més? Mira, m'agradaria contar que en el consistori, i

per primera vegada dins la història de Montuïri, hi ha una dona, na Joana Jordà. I també vull dir que no hi és per adorn, tot al contrari, és un element bàsic i du el càrrec amb una gran responsabilitat.

—Espera, ¿i les relacions amb l'església, com estan?

—Ens vàrem entrevistar amb el rector per plantejar-li la neteja de la façana de l'església i per demanar-li si tenia intenció de convidar les autoritats a les funcions religioses. Ell ens va llegir el butlletí oficial de l'episcopat on es diu ben clar que tots els signes de la guerra civil han de desaparèixer de les esglésies. També es fa constar que no importa convidar les autoritats a les funcions religioses, però ell ens va fer saber que viuria amb bons ulls que el dia de Sant Bartomeu acudíssem a l'ofici. Nosaltres li contestàrem que així ho faríem, encara que no d'una forma oficial, sinó com a montuïrers. Respecte a altres temes va assenyalar la possibilitat de transferir-nos el camp de futbol, per ara propietat de l'església, així com dues cases que servien de vicaria.

—I una altra cosa: a Montuïri no fa gaire temps tenguéreu un problema degut a la falta d'assistència mèdica, ¿està ja resolt?

—No, aquest problema és una conseqüència de la centralització de serveis. Tenim, com a mínim, la necessitat d'un altre metge i com que aquesta problemàtica cau dins les directrius de la Seguretat Social, l'únic que podem fer nosaltres és recordar aquesta qüestió davant l'autoritat competent.

—I ja per acabar, amic Xesc, ¿què t'agradarà que diguin de tu en el moment de deixar l'alcaldia?

—No ho sé. Mira, jo estic en contra dels càrrecs vitalicis, com a socialista crec que no s'ha de pretendre tenir un càrrec a perpetuitat. Bé, idò, m'agradaria que en acabar aquests quatre anys la gent no volgués que me'n anàs.

Margalida Capellà

Foto: Pere Escalles

Es renaixement de Catalunya Nord

En Miquel Mayol és missier a Perpinyà. Arran des fets de Maig des 68 a s'Estat Francès, ell —com una immensa minoria de joves de totes les nacionalitats de s'Hexagón— va comprendre s'engany que representava tot el mite de sa Gran França, supercentralista i supercapitalista, assassina de nacions i camplona des consum fins a s'absurd. Conseqüentment, fundà aleshores amb un grup de joves com ell, que havien experimentat sa seua mateixa transformació, un nou partit polític: s'"Esquerra Catalana dels Treballadors". Aquest nou partit se va proposar des des principis començar a fer feina pes redreçament des seu País, Catalunya Nord, prenent tota una sèrie d'iniciatives perquè es nord-catalans retrobassen sa seua pròpia cultura i essència nacional, a la vegada que empenyien els partits estatals cap a s' reconeixement de sa realitat catalana d'aquelles comarques nord-pirinàniques que un temps feren part des Regne de Mallorca.

Es mes passat de Marc, en Miquel Mayol va ser a Mallorca per parlar de ses reivindicacions nacionals a s'Estat Francès, d'ine cicle de xerrades organitzat pes CIEMEN sobre "Mallorca i s'Europa des Pobles". Amb ell, vaig parlar de sa situació en què es troba Catalunya Nord en aquests moments.

"Catalunya Nord patix una veritable colonització econòmica i una dominació política molt forta per part de l'Estat Francès. La situació s'ha agreujat des de fa uns deu anys i això ha provocat el naixement d'un moviment català nacional, el qual ha assolit certs resultats importants a nivell cultural: hi ha totes les gents que comencen a prendre consciència de la catalanitat, el desig de la gent de tornar aprendre la llengua —perquè molts l'han perduda—, i es fa un esforç d'ensenyament del català a les escoles, malgrat les traves que hi posa l'Estat; el moviment de la "Nova Cançó" s'està desenvolupant; tenim tres grups de cantants, set o vuit cantants individuals que canten en català... Doncs, realment, una renaixença nacional incipient, per mor de l'opressió".

—¿Quina és sa situació de sa llengua dins es poble?

—Hem arribat fa uns anys al límit extrem de la reculada de la llengua. Ara s'està recuperant a poc a poc. Aquesta reculada ha baixat els esglams dels estaments socials: la llengua va ser primer abandonada per la noblesa, després de l'anèlxi; després la burgesia al segle XVIII, i finalment la pagesia, que fins avui dia és l'estament social més important a Catalunya Nord, regió agrícola. A començaments de segle, el fenomen de la diglòssa s'hi manifesta, també, i es pot dir que des de fa dues o tres generacions els pares deixen de parlar català a la mainada, que recupera l'idioma quan arriba a

l'edat de treballar. Aquest procés de recuperació és perjudicat actualment pel domini cada dia més fort des francès, amb la TV i l'escola, que ha jugat un paper desdescatalanització molt important, puix que des de la primària fins als setze anys és gratuïta, obligatòria i monolingüe francesa. Últimament, la reindolació lingüística ha permès una petita entrada del català a l'ensenyament, i el curs vinent serà possible estudiar català al batllellat com a segona llengua a 3er curs. La situació és, doncs, de dominació lingüística, fins al punt que la pervivència de l'idioma propi és problemàtica, bé que l'aparició del moviment nacional fa uns 10 anys ens permet tenir esperances en aquest sentit".

—¿I com es troba "La Bressola"?

"La Bressola" és precisament un dels exemples d'aquesta renaixença del català i de la consciència nacional. És una escola que s'ha creat fa 3 cursos: va començar amb setze malnates i l'any passat ja tenia 2 centres, 1 a Perpinyà i l'altre a Nils, a 15 kms de la capital, amb 25 malnates en total. Enguany es preveu l'obertura d'una tercera "Bressola" a Argelers (Vallespir). "La Bressola" és un parvulari per als nins de 2 a 6 anys, ja que l'escola francesa és obligatòria només a partir d'aquesta edat. Ara ens plantegem el problema difícil de l'obertura d'una escola primària en català".

—¿Creus que s'Universitat Catalana d'Estiu ha jugat un paper important dins sa revivida de sa consciència nacional catalana?

"És difícil de valorar el paper de l'U.C.E. dins aquesta revivida, però segur que és una de tantes coses que entren dins aquest esperit de resistència, dins aquesta voluntat de recuperació de la identitat pròpia, encara que els nord-catalans no hi hagin participat tant haurem desistit. Per a les minories de Catalunya Nord que hi han participat, això sí, la Universitat ha estat molt enriquidora, perquè ha permès d'entendre millor la qüestió dels Països Catalans, de conèixer millor el país de València i de les Illes; etc."

—¿Com és sa postura des partits polítics francesos respecte de sa qüestió nacional catalana?

"Els partits francesos tenen una postura lògica: un partit té com a funció la recerca del poder, i doncs aquests partits només es determinen quan veuen que hi ha temes que esdevenen populars i que el no s'hi figuren perdaran vots i influència. Fins fa un parell d'anys l'actitud dels partits hexagonals era a la qüestió catalana era una actitud d'ignorància volguda. Consideraven que el moviment era massa feble, que la seua incidència en el poble era tan minsa que no valia pas la pena de ficar-hi el dit. Però des dos anys ençà han can-

vist totalment la llur actitud, cosa que és simptomàtica des progressos que fa la qüestió catalana. A les darreres legislatives, del Març del 78, gairebé tots els partits hexagonals se van cmure obligats a fer declaracions catalanistes... El Partit Comunista Francès, que és dels més oportunistes en aquest sentit, va anar fins a publicar un llibret en català i francès que es diu "Manifest de la cultura catalana". Però aquest mateix partit està oposat a les coses que representen l'esforç més gran de recuperació nacional, com poden ser precisament les "Bressoles": dintre del Consell General, l'equivalent de les vostres Diputacions, s'ha negat el P.C.F. a tota subvenció d'aquesta corporació pública per a aquells parvularis, amb el fals pretexte que és una escola privada. Igualment s'ha negat al P.C.F. a donar suport a la petició per la llengua catalana, que ja ha arreuget més de 15.000 signatures".

—¿Quina creus que pot ser sa solució per a tots es Països Catalans dins s'Europa que s'està forjant?

"Crec que primer cada un des Països sota dominació espanyola i Catalunya Nord, sota dominació francesa, ha d'aconseguir una posició política real amb estatuts d'autonomia de debò, i que a partir de cada una d'aquestes autonomies s'haurà de multiplicar les relacions fins a arribar a una veritable federació des Països Catalans. Si després s'ha d'anar cap a una independència o bé cap a una integració a Europa, depèn no pas tant de l'aspecte nacional de la qüestió com de l'aspecte social. Em sembla que per la nostra història, pel nostre geni nacional, els catalans som capaços d'inventar una societat socialista nova, i aleshores el arribem a una Europa capitalista, pot representar un pas, i llavors sí que es justificaria una independència. Si no és per aquest motiu, no val pas gaire la necessitat d'arribar a una completa sobirania i d'aparar-se d'Europa".

Es revolsament nacional de Catalunya Nord és ja un fet constatable per tota es costats: s'Universitat Catalana d'Estiu a Prada s'afirma, "La Bressola" s'estén arreu des País, augmenta sa venda de llibres en català, s'introdueix... (fírmkament, encara —sa llengua catalana a s'ensenyament, es partit polític que s'hi mostren més refraneres usen ja sa llengua des poble... i se "Manifest Català" que podreu llegir en sa costat d'aquesta retxa compta amb so suport de més de 15.000 firmes.

També Catalunya Nord avança cap a s'ALLIBERAMENT.

Jaume Corbera i Pou

CALA MORLANDA

Una guerra guanyada pel poble

Les persones mínimament preocupades per la conservació del medi ambient s'han manifestades d'una o altra forma vers el cas de CALA MORLANDA, una petita cala que és situada entre s'Illot i el Port de Manacor. A Cala Morlanda hi ha una vintena de cases, la majoria d'elles són de construcció senzilla i antiga i habitades per una gent que no cercava massa truit. L'aigua és tan neta que hi acudeixen banyistes d'altres indrets per gaudir d'aquella pau que ofereix la natura quan la mà de l'home no s'ha proposat destruir-la.

Encara que sembla un poc ximple el creure que la mà de l'home restaria inofensiva per a sempre; potser per a complir la fatídica profecia se va iniciar tot el procés que havia de culminar amb una modificació total de la platja: construir-hi murs amb l'excusa de reforçar; fer-hi escales perquè després de baixar-hi a peu durant tants de milers d'anys resulta que a partir d'ara no s'hi pot baixar sense escales, i fer-hi un passeig enrajolat... en un lloc on la natura ha estat generosa i s'hi pot caminar a peu pla entre mates i ma-

rina.

El fet destructiu, almenys modificador, feu alçar la llebre i un petit grup inicial de manacorins va protestar iradament damunt la premsa. Posteriorment la cosa es va fer grossa i hi va participar molta més gent en un procés que va dur fins a un debat obert que es celebrà a Manacor i on varen quedar clares les actituds i opinions de la majoria de la gent.

Sembla, no obstant, que malgrat, hi ha una llei que protegeix les costes mallorquines algú es va arregar per a endur endavant el projec-

te cuidant prou que la informació no arribés al gran públic. El projecte es degué dur per canals ben legals i degué estar exposat al públic el temps que marca la llei; però tots sabem ben cert que d'aquesta manera s'han fetes tantes i tantes aberracions urbanístiques a Mallorca.

El que resulta indiscutible és que les obres de Cala Morlanda que modificaven l'entorn de la platja foren pensades i promogudes per una minoria de gent que intentaren d'imposar el seu criteri a tota una societat. No ha sortit, encara avui, un tècnic que s'atreveixi a assegurar, en públic, que l'obra era necessària. Mentre, n'hi ha que no s'estan de dir el contrari i opinen que constitueix un atemptat.

El cas deu ser ben clar quan Jefatura de Costes es decideix suspendre provisionalment les obres i intentar de rectificar-les (sempre després del debat i les denúncies). Cala Morlanda s'ha espanyada un xic, però no de tot i és important que sigui públic que la cosa s'ha aturada perquè, quan el poble empeny, no és possible anar en contra. La lliçó hauria de servir pel futur, perquè sapiguem aquesta gent, que no poden manipular el que és patrimoni de tot, sense abans consultar i informar si hi estem d'acord.

Bernat Nadal

**si vols l'autonomia
i una mallorca més justa
LLUITA amb qui
no depèn de madrid**

PSM

Partit Socialista de Mallorca

carrer Temple, 7 Ciutat

ENTREVISTA

Andreu Murillo,

"Patim un prol i de suc"

Andreu Murillo, del PSM de Menorca, és actualment Conseller de Menorca i de l'organisme interinsular. Fa pocs dies que ha estat a Ciutat amb motiu de la constitució del Consell Interinsular; per això li demanem, en primer lloc, com va anar l'acte en qüestió. "Bé —contesta— va anar bé. El parlament final, en el qual se centrava tota l'atenció, ha estat de circumstàncies. El president Albertí no s'ha definit, o almenys no s'ha definit més del que ens té acostumats".

—Parlem del PSM, dels nombrosos vots que ha tingut en aquestes darreres eleccions generals. Creus que pot esser degut al fet que en les municipals es voten les persones?

—En part sí, però també compta el fenomen de la presència i l'exemple de la militància del PSM a Menorca. Malgrat una crisi interna resolta el novembre del 78, la gent s'ha adonat del tipus de nacionalisme pel que lluitam.

—Amb això vol dir que el nacionalisme de PSOE o d'UCD no és tal nacionalisme?

—Jo no sé si aquest dos partits són o no són nacionalistes, però la veritat és que no actuen com a tals. Aquí cal afegir el que enten la gent per nacionalisme, però el fet real és que els afectes de la nostra ideologia nacionalista han estat captats pel poble

"Tractar-nos de dr"

de reacció de

es troba a la

des del moment que aquest mateix poble ens ha donat una resposta positiva. Amb això tampoc no vull dir que la gent de Menorca sia nacionalista: els menorquins comprenen molt bé el concepte d'autonomia, com a defensa del nostre patrimoni, per exemple, però no passa el mateix amb altres aspectes que no capten de cap manera o no hi estan d'acord.

—Per exemple?

—Costa entendre quina és la nostra nacionalitat, patim

Pere Llinàs, un pagès
en els consells preautonòmics

**"Dins un partit
nacionalista
hi han de quebr
totes les opcions
progressistes"**

PERE LLINÀS BARCELO és un pagès manacorí, és que es va presentar, a les propassades eleccions locals de dia 3, la candidatura al Consell de Mallorca del PSM.

Es presentà com a independent i, com a tal, va sortir gent del partit judicial de Manacor. Després fou triat, també, part del Consell General Interinsular. És l'únic pagès que ha estat dos organismes preautonòmics.

—Des de la vostra posició d'independent, a l'hora de participar en les eleccions locals, no hagués estat ben igual presentar-se amb UCD que amb el PSM, o qualsevol altre partit que vos oferís un lloc capdavanter a la candidatura?

—Jo hauria rebutjat qualsevol partit que no fos un partit de Mallorca. Sols vaig acceptar estar en la llista del PSM perquè és un partit mallorquí, sobirà.

—Fins a quin punt ferma, la vostra participació a la candidatura, a la Unió de Pagesos

respecte al partit?

—De cap de les maneres. Un dels altres motius perquè acceptés el lloc, és que el PSM ofereix total independència. Per altra banda, crec que bona part —diria que el cent per cent— d'afiliats a la Unió de Pagesos són nacionalistes.

—I fins on arriben els vostres compromisos amb el PSM?

—No té ff, el meu compromís. El partit es porta molt bé amb mi; i sempre que mantengui una línia per bé de Mallorca, jo no trencaré les relacions amb ell.

nseller de Menorca i de les Illes

tema de provincialisme salisme cultural"

problema de provincialisme i de cursarisme cultural, tant el concepte de País Català no acaba de estar clar. I bé que es preocupa la gent de desorientar en aquest sector, introduint imperatives que no existeixen ni a l'existit mai. A Culixi ens passa una cosa curiosa, em assistir a una trobada

s és una forma
i realment
tra dreta"

onalista de les illes de la literària i el professor Ser-Salvi ens va dir que només no eren representatius cap nacionalitat com a illes va explicar que Sardenya crecga si que eren illes i lona. Quan li varem posar la nostra teoria, ell va dir que, vist des de la dreta, és a dir des de la seva perspectiva, sentia perfecta-ment quina era la nostra nacionalitat i va concretar que erem més que una part dels Països Catalans, tant si

la gent en tenia consciència com al no.

A L'ESPECTATIVA DE L'ACTUACIÓ DELS MEMBRES DEL PSM —Parlant d'una altra cosa, no sé si saps, i crec que per la part que et toca t'interessa, que certa gent està a l'expectativa de l'actuació dels membres del PSM que ocupen un càrrec públic.

—Es perfectament lògic, i per la seva tranquil·litat vull dir que nosaltres, quan no preveiem els resultats, assumim un compromís, l'assumim amb plena consciència i això és un fet que ha quedat demostrat pels nostres militants i a més vull destacar que ens comprometem durant un temps en què es deia que erem un grupúscul o que teníem una ideologia radical. Per tant, la nostra actuació actual pot tenir fallides perquè som humans, però tenim una voluntat demostrada i, sense cap mena de vanitat, ni personal ni col·lectiva, crec que tenim gent capaç, gent preparada.

—Ja que m'has recordat les crítiques que es feien al PSM, et diré que per la darrera versió que corre és

tractat gairebé com un partit de dretes.

—Ah, això està bé, ara anava a dir un disbarat. Quan ha estat de dretes? Quan en temps d'en Franco es feien escorcolls no anaven precisament a casa dels actuals dirigents del PSOE. I ara mateix m'agradaria que em diguessis quins favors ens ha fet la dreta abans del nostre accés al poder local i insular. De totes formes, aquesta és una excusa que s'inventa immediatament quan un partit nacionalista molesta. És una forma de reacció de qui realment es troba a la nostra dreta, és un fet clàssic, una reacció de fracció de classes molt corrent.

EL DESENCANT POLITIC

—No t'enfadis, passaré. I digues, en aquests moments que es parla tant del desencant polític, ja què es pot atribuir aquest desencant?

—És una qüestió molt natural, han estat tants d'anys de viure dins un mateix sistema polític que la gent més preocupada políticament anava a una transformació ràpida, uns efectes espectaculars.

I anam passa a passa. És que resulta impossible que es produeixi un canvi ràpid perquè seguim un procediment imposat de reforma i la reforma és evolució. Ara mateix ja he sentit dir a més d'un que a les properes eleccions no votaria perquè tot segueix per l'estil. També hi ha una causa més general que ja he repetit moltes vegades i és una falta de consciència política i molta gent creu que guanyar ideològicament és com guanyar un campionat de lliga. Jo sé que molts voldrien poder dir que l'esquerra ha tret majoria però tot i no s'adonen que la ideologia dominant és la de la classe dominant.

—Crec que existeix una despolitització?

—Crec que no es té un con-

cepte de la praxi política.

—Tot això està un poc embullat, una dona jove, perruquera per mes senyes, fa ben pocs dies que em va dir que els únics bons polítics varen ser els del temps d'en Franco.

—Es clar, és que per molta gent un bon polític és un senyor, un senyor. Avui mateix m'ha agafat un poc de complex en veure que era l'únic conseller interinsular que no duia corbata.

—I si n'haguessis tenguda una a mà, te l'haguessis posada?

—No, no, però ha estat com un llampec que m'ha sortit del subconscient i que em deia: "te n'adones?".

—Apart de tot, també hi ha motius per ser optimistes perquè es diu que el PSM

és el partit del futur.

—Això és un fet que s'està desvetllant a tota Europa, no és un fenomen aïllat, ni una resposta als anys del franquisme, sinó un recobriment de consciència per part d'unes nacionalitats que existien, els membres de les quals, però, confonien nació i estat influits per la ideologia burgesa. I si les coses segueixen així, ja veuràs com ben prest tendrem un nacionalisme de dretes.

—Que vos farà la competència.

—Crec que sí, però almenys tendrem una burgesia nacionalista a qui al millor se li ocorre de practicar el mecenatge.

Margalida Capellà
Fotos: Pere Escalas

Macià,
fil, dins
per la
formar
a amb-

—Vos sentiu més identificat amb el partit socialista, amb el partit nacionalista? —Puc dir ben clarament que vaig participar a la candidatura del PSM pel fet d'esser un partit nacionalista. És de pensar de socialisme i de pensar amb el nacionalisme.

—Així doncs, quin és el càrrec pel PSM?

—El que jo crec convenient pel PSM és que segueixi la línia d'esquerra nacionalista. La llista del PSM, tal com, només ha començat a una any, podrà col-

locar més gent.

—Tal vegada, haurà d'oblidar un poc l'opció estrictament socialista. Dins un partit de Mallorca, nacionalista, hi ha de cabre tota persona que mantingui una opció progressista.

—Canviant un poc de tema, amb quin plantejament vos vau presentar a l'elecció?

—El meu plantejament primer és que els pagessos han aconseguit una veu dins el Consell. El meu paper específic serà, tal volta, defensar la problemàtica, del camp de

l'home del camp.

—Estic en el Consell amb l'única idea de fer feina, intentant arreglar problemes, cercant-los solució.

—Què podria fer, què seria el primer que farieu, en el cas d'ocupar la conselleria d'Agricultura?

—Això sí que no ho puc dir, més que res perquè no sé el lloc que ocuparé. En qualsevol cas, pens que, avui per avui, les competències del Consell General Interinsular està per veure i són, de moment, molt minvades.

—Bé, però pensau que vos donaran la conselleria?

—Jo no som home que vagi a arrabassar com sigui un lloc. Pens que la conselleria d'Agricultura se l'haurà de guanyar el qui hagi fet feina dins el món pagès, qui hagi treballat al camp... Si s'entén que el Consell està per millorar les coses —jo ho crec—, el fet d'esser un pagès ha d'influir.

—Hi ha una frase que resumeix tot això: que s'intenti donar cada lloc al qui n'entén, que cada conseller actui en el camp que coneix i entén.

—També, què podreu fer els homes nacionalistes, els consellers progressistes, davant la majoria dretana tant en el Consell de Mallorca, com en l'Interinsular?

—Considero que el Consell ha de tenir un funcionament distint al de la majoria, a l'hora de prendre decisions i acordar. Davant les coses positives, s'ha de dur una actuació sense dubtes, i independentment de qui les plantegi.

—Els nacionalistes som minoria, i per vota no treurem mai res endavant. Esper la col·laboració de tots els qui som dins el Consell: que no vagin només a fer oposició

sistemàtica, sinó amb pla d'unió i col·laboració.

—No cal dir, tannateix, que quan vegi quelcom que sigui perjudicial faré oposició a qui sigui.

—Què en pensau del President Albert?

—Home, aparenta idees positives. Però no basta pronunciar-se, sinó donar prova que allò que es diu es durà a bon terme.

—El President ha dit coses importants, a tenir en compte: esperar que tot això que ha

dit, ho dugui a terme. Si sap actuar així com parla, crec que el Consell donarà uns fruits d'unió, de progrés per a les nostres illes.

JOSEP ROSSELLÓ

Una imatge freqüent

La venda de "MALLORCA SOCIALISTA" al carrer, ja és una imatge freqüent a Ciutat.

Els nostres vots són ben nostres (i II)

"La realitat del socialisme a Catalunya"

Continuarem transcrivint part del document "La realitat del socialisme a Catalunya" on és jutjada críticament la unió del PSC amb el PSOE. Recordem que els tres punts centrals de la crítica eren: 1er.) La socialdemocràcia, 2on.) El sucursalisme, i 3er.) La burocràcia.

1er.) LA INSERCIÓ EN LA SOCIALDEMOCRÀCIA

És realment punxant que l'antic nucli dirigent del PSC que tant havia denunciat les pràctiques socialdemocràtiques i el sucursalisme polític ara faci aquest mateix tipus de política. Però no podem sorprendre'ns. La socialdemocràcia és molt més un tipus de pràctica política que no pas un cos de doctrina. La socialdemocràcia ha sorgit i és la suma d'un seguit d'actuacions possiblement oportunistes, que en un primer moment frenen la combativitat de les classes populars per inoportunes, que després porten a la desmobilització permanent, i finalment, mitjançant el mecanisme de l'autogestió, van degradant totes les conviccions socialistes. Per tant qualsevol partit, encara que parteixi dels principis més radicals, pot arribar a abandonar totalment tots els postulats i les pràctiques socialistes.

Però a més el socialisme a Catalunya ha viscut el procés d'articulació, que ha resultat una integració, amb el PSOE, que ha provocat no només la inserció en aquest sinó també dins les xarxes d'influència econòmica i ideològica de la socialdemocràcia alemanya. En aquest sentit és evident el paper que la socialdemocràcia alemanya ha tingut en l'expansió recent del socialisme a la península ibèrica, fent sorgir uns partits com productes de "marketing polític". Malgrat el manteniment de les sigles hi ha hagut un trencament en la tradició històrica del socialisme. La participació alemanya no ha estat només d'ajuda econòmica, sinó també ha influït de manera decisiva en un aspecte primordial: la conversió de l'èxit electoral en l'eix vertebrador de l'activitat del partit socialista. A partir d'aquí s'han introduït en la pràctica les concepcions que configuren la socialdemocràcia alemanya des del Congrés de Bad Godesberg: A) L'aplaçament indefinit de les transformacions socialistes de les estructures bàsiques i l'acceptació indefinida de l'economia de mercat i de la propietat privada dels mitjans de producció. B) La despolitització del poble i dels treballadors i l'acceptació dels

valors i els patrons culturals burgesos. C) L'acceptació de l'ordre internacional imposat per les grans potències i la col·laboració incondicional amb l'imperialisme occidental, renunciant a la creació d'una nova força enfront dels blocs dominants. D) La concepció corporativista dels sindicats dels treballadors. E) L'estructuració burocràtica i electoralista del partit socialista en benefici d'una casta de polítics professionals que fan del socialisme un ofici.

Els Socialistes de Catalunya es declaren repetidament contraris a la socialdemocràcia. Però a la pràctica

ció socialista no s'establen els mecanismes per a mantenir una línia política pròpia que tradueixi les concepcions del socialisme renovador, i s'hipotequen a la pràctica a la direcció del PSOE, que com és de domini públic tenen un esquema polític socialdemocràtic i una forta dependència econòmica de la socialdemocràcia alemanya. (...).

2on.) LA PÈRDUA DEL SENTIT NACIONAL

On l'erosió de les conviccions ha fet més efecte ha estat en les concepcions nacionals preconitzades pel PSC. La forma com s'ha duit a terme la unificació socialista i la integració amb el PSOE ha comportat la pèrdua de la noció del que és un partit nacional. S'ha imposat la idea de la "sobirania limitada", segons la

general, les lleis municipals, etc., no entren en la capacitat de decisió del partit català. Al Parlament espanyol, davant d'aquests temes, el partit català ha de desaparèixer i sotmetre's a la disciplina d'un partit estatal. En tot cas ha d'intentar incidir en aquest partit a través de converses amicals o de la presència minoritària en els òrgans estatals del partit, al mateix nivell que qualsevol altra federació provincial.

Aquesta concepció és una claudicació dels principis nacionals sostinguts pel PSC en el seu esperit i programa. Un partit nacional no pot oblidar que l'Estat espanyol amb la nova Constitució continua essent bàsicament centralista, i que presentarà una resistència sistemàtica a deixar qualsevol dels seus poders actuals ja siguin polítics, econòmics, culturals o simplement administratius. Cada llei que es faci, tant de pressupostos generals, com d'ensenyament, de mitjans de comunicació social, de policia o de qualsevol altra mena, atemptarà contra els interessos dels seus treballadors. Un partit nacional no pot oblidar que els partits centralistes estan interessats en el poder de l'Estat i que en comparteixen la ideologia bàsica i els interessos. Per tant un partit nacional català sobirà no pot desaparèixer i sotmetre's a un partit centralista en sortir de Catalunya. Al contrari, durant molt de temps els partits catalans hauran d'anar al Parlament espanyol no en funció d'una ideologia homogènia a la d'altres partits de l'Estat, sinó com a representants d'una minoria nacional, com ha passat sempre en els parlaments d'Estat plurinacionals amb minories sotmeses. Sobre tot tenint present que l'actual Constitució no ofereix prou garanties jurídiques a l'Estatut, i que per tant qualsevol llei pot afectar-lo en molts dels seus aspectes. (...).

La normalitat cultural catalana ha avançat molt poc. (...) Campanyes possibles de fer, combinant la mobilització popular amb la demanda parlamentària, com, per exemple, per aconseguir un canal de TV en català, ni tant sols s'ha intentat. (...) Igualment l'Estat central continua receptant molts més recursos econòmics de Catalunya dels que després inverteix aquí. Els pressupostos presents per a 1979 en són una mostra palpable. D'aquesta manera

(Cont. pàg. 10)

Joan Reventós, màxim responsable de l'"evolució" del PSC cap al PSOE

els grans principis proclamats als documents no es tradueixen en actituds polítiques conseqüents, sinó que la seva actuació deriva vers el possibilisme oportunista i claudicant sense cap mena d'estratègia a llarg terme. Així veiem que els socialistes donen seguretats repetides de respectar l'economia de mercat i la propietat privada dels mitjans de producció, com ho féu als Pactes de la Moncloa, i com tornà a fer, comproment el partit de manera indefinida, amb el suport a l'actual Constitució espanyola. I en un altre ordre de coses constatem com en el procés d'unifica-

qual un partit català pot renunciar a una política pròpia a nivell general de l'Estat i ha de conformar-se amb una autonomia política referida a qüestions secundàries d'àmbit català. En aquesta concepció el partit català no ha de tenir una línia política pròpia que tradueixi les pròpies conviccions i interessos socialistes i nacionals. Tampoc no ha de tenir capacitat de defensar aquesta línia davant de l'Estat i allà on calgui. Així temes com les aliances polítiques, l'actitud davant la configuració de l'Estat, o bé davant la crisi econòmica, i temes més concrets com els pressupostos

Les insuficiències del nacional-culturisme

A l'article anterior sobre el llerrouisme ja parlàvem de com els nacionalismes populars d'origen no marxista (tot i que, durant el franquisme, es van radicalitzar i van adoptar formalment el marxisme) mantenen encara la inèrcia del nacionalisme "pur" (interclassista) en un bon grapat de concepcions, com poden ser: —considerar que una nació (la llur) ha existit des de molt abans del seu origen històric real, —o que una nació roman fonamentalment idèntica a ella mateixa, que no evoluciona substancialment els seus trets nacionals, que no pot —fins i tot— desaparèixer.

—que si una nació no té Estat propi, no hi haurà emancipació nacional. O sigui: que la independència nacional amb estat propi és un fi en ell mateix, siguin quines fossin les circumstàncies concretes o el moment històric.

—o creure que en una nació no hi ha més dades que les que confirmen els seus drets nacionals. Que les altres són "secundàries" (minusvalorar, per exemple, la immigració, forçar-hi postures "assimilistes"...). Hom pot arribar a raonar en termes històrics i lingüístics i donar per indiscutible una realitat nacional a banda de les dades que, ara i ací, puguin demostrar-la (mercat econòmic, organització, cultura, consciència nacional...) (1).

Per a un marxista ha de quedar clar que dir que "nosaltres som nosaltres" en cap moment vol dir que "som millors (o pitjors) que els altres". La primera afirmació és necessària davant l'opressió nacional de l'estat i davant tants espanyolismes i sucursalsismes (sovint disfressats d'"internacionalisme"). Però considerar-los gratuïtament "superiors" seria un nacionalisme xovinista i estúpid per la nostra part. Tanmateix, de vegades, es fan valoracions implícitament xovinistes, mancades de sensibilitat social.

"...la visceral convicció de la inferioritat de l'"integrable", és a dir, de l'immigrant. Es dona per suposat que els immigrants no poden aportar amb ells uns valors propis... mereixedors d'enriquir i modificar la "societat receptora"..."

...Citem, com exemple típic, el d'un recent i pintoresc fullotó, l'autor del qual... escriu: "20 anys enrera els vèiem venir amb l'angulosos temença que acabarien fent ballar FANDANGOS als nostres fills, i fent-los parlar en murcià (E. Albert, "Els problemes de demà")" (2).

El nacional-culturisme, encara l'enquadrat dins el nacionalisme revolucionari, ha insistit, sobretot en els aspectes culturals de l'opressió nacional (assimilisme lingüístic de l'immigrant, "gramàtica", "història"...). Molt més que no en els aspectes socials més bàsics (des de la fuga de capital en impostos cap a la Hisenda capitalista i antidemocràtica de l'Estat opressor fins al caràcter reaccionari de l'uniformisme, tot passant pel caràcter marcadament de classe de moltes opressions lingüístiques i culturals).

Molts d'aquests sectors nacional-culturals, mancats d'un clar programa social i polític han calgut ells mateixos en l'essencialisme metafísic (3).

L'immigrant —i aquest és un greu problema poc afrontat amb sinceritat— davant els senyals d'identitat de la comunitat nacional RECEPTORA no pot reaccionar més que amb una vaga inquietud i desconfiança, per tal com no les coneix, ni són les seves fins al moment. Per a ell, adaptar-s'hi suposa un esforç, de vegades gran. Li falta el cable que l'unescui amb la seva nova comunitat. Aquest cable ha de partir de la constatació dels seus interessos comuns i, per tant, d'un combat comú. Això cal explicar-ho ben explicat, abans d'exigir cap assimilisme idiomàtic.

És després quan es pot i es deu plantejar la qüestió de la integració lingüística de l'immigrant (per ser la llengua discriminada la més reclusiva, en tan que no estatal i, sovint, sols patrimoni de les classes populars autòctones, no pas de les seves classes dominants) (4), sense que això suposi menyspreu ni oblit envers la seva nacionalitat d'origen. A Barcelona, per exemple, hom pot veure plaques per aferrar als cotxes amb les quatre barres i la bandera andalus, o gallega, etc. Tot un símbol de "doble nacionalitat" ben duta.

L'assimilació o integració lingüística no implica simple absorció cultural de l'immigrant per la comunitat nacional receptora. L'immigrant pot aportar trets culturals interessants i renovadors que no es poden bandejar amb cap excusa de "mantenir purs els trets nacionals" propis. Això seria una postura no gens realista i, a més, reaccionària. En seria: cal solidar lingüísticament i culturalment les classes treballadores per a evitar qualsevol intent de manipulació d'aquestes diferències —incomprensions— culturals per part de la reacció espanyollista. Però un assimilisme nacional-culturista, per la seva falta de realisme i per purisme intolerant que de vegades pot demostrar, resulta ineficàcia, i es presta fàcilment a la seva contrapartida: la manipulació llerrouista. L'eficàcia "integradora" d'aquestes actituds és més que discutible.

"Elles fan, per exemple, que la consciència, estimació i legitima reivindicació de drets d'un element diferencial real —la llengua— prenguin la forma d'una creuada passional... i angolxada, poc simpàtica" (2).

"... Ferrater Mora parla dels "frènètics monolingüistes" de casa nostra... que fan de la llengua "no un instrument cultural i social, sinó un òrgan fisiològic misteriós, una mítica víscera" (2).

I fan de la llengua una "mítica víscera" perquè realment són incapaces de globalitzar l'opressió nacional en termes marxistes, de lluita de classes, amb clars programes de reivindicació social, política i econòmica que de veritat marquin el camí de l'alliberament nacional i de classe.

(1) Els nacionalismes burgesos (PNV, J. Puig, etc.) tenen aquestes deformacions molt més agudades, així poden: —Considerar que una nació és, més que res, un bloc homogeni, sense lluita de classes com a factor de primer ordre.

(2) "La Immigració a Catalunya", Edició de materials s.a., Barna, 68: "Problemàtica sociològica de la integració dels immigrants", d'Antoni Pérez.

(3) Antoni Pérez descriu el llenguatge "essencialista" com a un llenguatge fet "A base d'abstraccions, d'una terminologia transcendental que sotmet la realitat històrica-social concreta i en marxa a un procés de submissió i abstracció mitificadora. Es tracta d'un bloc de conceptes "essencials", mancats de sentit històric, i de sensibilitat i de consistència sociològiques.

RÀDIO POPULAR DE MALLORCA
és popular i és de Mallorca

C. O. P. E.
MALLORCA

PAGESIA

Sa vaga d'es bous: Una victòria pagesa

Els mesos de març i abril d'enguany passaran a la història del sindicalisme agrari mallorquí pel fet d'haver estat durant aquestes setmanes que el despertar de la consciència pagesa ha fruitat en una victòria que, si bé inicialment es plantejava en termes únicament econòmics, més tard s'ha convertit també en un avanç social transcendental.

La Unió de Pagesos de Mallorca ha aconseguit de col·locar les bases per a una forma de comercialització més justa dels productes agropecuaris.

Allò que tothom ja anomena "la vaga dels bous" ha representat la consolidació de tres anys llargs d'acció sindical per part dels afiliats a l'únic organisme que representa i defensa els interessos del pagès mallorquí. Amb aquella acció reivindicativa la Unió de Pagesos ha demostrat ésser molt més forta del que molts pensa-

ven.

Per entendre el procés d'aquesta vaga i els seus resultats globalment, hem de començar coneixent el muntatge comercial que envolta la producció de carn de bou.

Els animals es venen a uns primers intermediaris, els mercaders. Aquests transporten el bestiar a l'es-corador on se'n fan càrrec els proveïdors. Aquests personatges tenen en les seves mans la xerxa de distribució de les carns dels animals en-

tre carnicers, majoristes, etc. El seu paper és dominant en la determinació del preu a quant cobrarà el ramader els seus animals. I d'això se n'aprofita, en perjudici de la butxaca del pagès.

Per una altra banda, fa uns mesos la UPM va llençar una campanya de protesta contra unes importacions de carn francesa que va conduir a una paralització de les entregues de bous per part dels ramaders. Aquesta acció es va mantenir 3 dies seguits i va obligar els organismes oficials implicats a posar-se da-

vant una taula de negociacions, juntament amb els sindicalistes pagesos. Ja d'entrada la UPM va aconseguir l'aturada immediata de les importacions i entrar a formar part d'una comissió mixta interministerial que controlaria les entrades de carn a Mallorca d'acord amb l'estat de l'oferta i la demanda d'aquest producte.

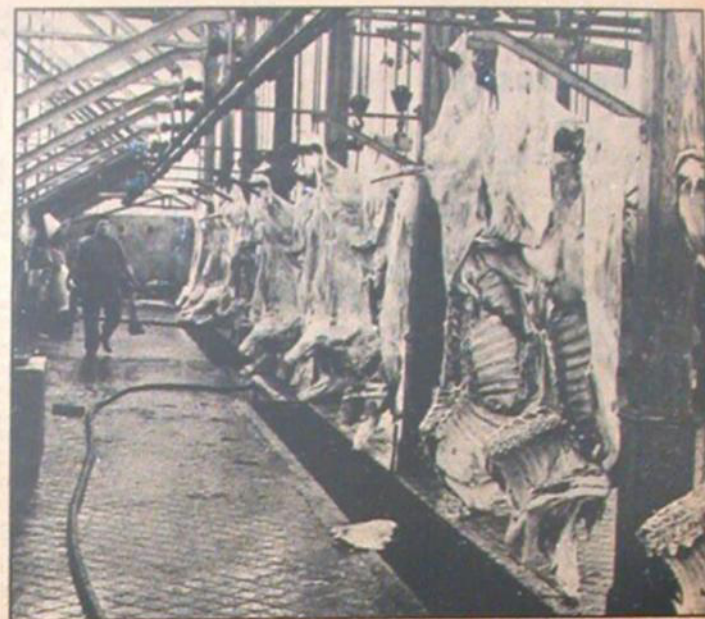
L'èxit principal de la campanya ha vingut, però, un poc posteriorment. La UPM vol que el preu de la carn sigui vertaderament rendable per al productor.

El sindicat creu que això s'aconseguirà per mitjà d'una comercialització directa productor - venedor (carnicers, etc.). Això implica que el sindicat, a través de les Cooperatives, posi la carn de bou en mans dels carnicers sense haver de dependre de la intervenció i els interessos dels proveïdors. De fet dia 4 d'abril va ésser el primer dia de prova. El resultat de la transacció fou un èxit.

Ara cal esperar que la roda no s'aturi i que d'aquí uns mesos els pagesos mallorquins hagin consolidat

aquest avanç cap a la seva independència econòmica. I amb aquesta independència ja serem molt aprop de poder plantejar seriosament un enteniment comercial directe i sense especulacions entre els pagesos i els consumidors. Per part dels pagesos aquesta tasca és iniciada, i cal tenir coratge que per part dels consumidors proliferin les cooperatives de consum que puguin absorbir els aliments del nostre camp, eliminant els intermediaris especuladors.

Joan Adrover

Des del dia 29 de març fins al dia 7 de maig els alumnes de l'Escola de Professorat d'E.G.B. de Ciutat han mantingut una actitud de vaga contra el decret-llai aprovat el 2 de març d'enguany, pel qual els alumnes de l'ensenyança privada opten amb igualtat de condicions que els de les Escoles Estatales davant "l'accés directe i convocatòria d'oposicions al cos de professors de l'Estat", en considerar que aquest punt és promocionar l'ensenyança privada contra l'ensenyança donada a les escoles de l'Estat. Aquesta vaga s'ha anat mantenint al mateix temps amb totes les escoles de Pro-

fessorat d'E.G.B. de tota Espanya, fora les províncies de Galícia, Oviado i la de Ciudad Real, les quals després d'haver estat en vaga fins passat les vacances de Setmana Santa deparen la seva actitud.

Durant aquest període de vaga s'han anat realitzant periòdicament assemblees en les quals s'anaven preparant les activitats per realitzar a fi de poder aconseguir l'abolició del decret esmentat. Entre aquestes activitats s'ha de destacar la celebració d'una manifestació el dia 26 d'abril, la qual, amb molt poca participació de l'alumnat, recorregué el carrer 31 de Desembre,

ENSENYANÇA

Magisteri en vaga

Els alumnes de magisteri en contra del decret que regula l'accés i oposicions al cos de professors EGB

fins a la Plaça d'Espanya on feren una asse- guda de devers mitja hora. Més tard anaren a la Delegació d'Educació i Ciència i hi en- tregaren al secretari del delegat que era absent, un ninot regal dels alumnes de l'Es- cola de Professorat d'E.G.B. I així acabà amb aquest acte la jornada de lluita que s'havia programat.

Posteriorment el dia 2 de maig es tornà a celebrar una assemblea extraordinària el matí a les 11 decidint s'hi realitzar una marxa fins a la Delegació d'Educació i Ciència i continuar la vaga tota la resta de la setmana.

També s'han anat emetent comunicats a la premsa i també als partits polítics des- tacant el comunicat lliurat a Jeroni Albertí directament quan se celebrava un miting d'UCD al Cinema de la Premsa. Es donà la casualitat que més tard a una roda de premsa celebrada a l'Hotel Melià davant els mit- jans informatius i responent sobre aquesta qüestió a un periodista digué que no en sabia res de la vaga i així demostrà un altre pic la poca atenció que es dedica a l'en- senyança a l'illa.

M. F.

Els nostres vots són ben nostres (i II)

(Ve de pàg. 8)

els déficits acumulats durant el franquisme en els serveis sanitaris, en l'ensenyament, en l'urbanisme, en les obres d'infraestructura que afecten tan durament els treballadors de Catalunya continuen augmentant. En no combatre vigorosament aquest drenatge, els Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE), i d'altres partits catalans, incorren en una greu responsabilitat nacional, que sobrepassa la derivada de la negligència en la defensa dels interessos dels treballadors. Perquè l'engrescador projecte de construir una Catalunya plenament sobirana dels seus recursos que pogués combatre els déficits de tota mena acumulats per la Dictadura i pel centralisme, ha estat, i continua essent-ho, una de les més poderoses causes d'identificació dels treballadors de Catalunya amb la causa nacional.

Per tot això podem dir que el PSC (PSC-PSOE) ha abdicat de les seves responsabilitats nacionals que consisteixen en el doble procés de defensar els interessos de Catalunya i les seves classes populars davant l'Estat espanyol i d'incidir amb força en el procés de normalització cultural catalana. Els socialistes catalans han estat absorbits de forma natural per l'estratègia general del PSOE en detriment de l'estratègia política més adient per a Catalunya.

3er) UN PARTIT BUCROCRATITZAT I ELECTORALISTA

La conseqüència lògica de la tendència a la socialdemocratització i al sucursallisme polític ha estat la reconversió del partit socialista en un partit electoralista i burocratitzat. Tots els socialistes estem d'acord en que la transformació de l'actual societat vers el socialisme no pot ser l'obra d'un partit sol, recolzat només per votacions periòdiques. Només un ampli Front de Classe, amb organitzacions de masses i amb les estructures populars i adients, amb la consciència i dels treballadors del seu protagonisme històric, farà possible aquesta transformació. La construcció d'aquesta consciència i d'aquesta àmplia movilització i estructuració popular és una tasca essencial de tot partit socialista que realment vulgui canviar el mode de producció capitalista. No es desplaçarà el capitalisme solament amb la

força dels vots, si no existeix una ferma voluntat col·lectiva de canvi. La pràctica política del PSC (PSC-PSOE) ha abandonat aquesta concepció i s'ha centrat únicament en l'acció electoral. Tot el contrari d'un partit de classe i de masses. També en aquest abandó cal buscar la raó del desànim actual dels treballadors de Catalunya i molt especialment dels militants socialistes. L'abandó de centenars de militants del PSC-PSOE prové bàsicament de la constatació d'aquesta tendència a l'electoralisme i a la burocratització que repel·leix la seva consciència socialista. Amb aquest allunyament massiu el partit relleixa irremissiblement vers una estructura operativa interna basada en tres principis negatius: A) Un partit de quadres i notables, estructura pròpia dels partits burgesos. B) Un partit amb una burocràcia interna capaç de manipular les decisions polítiques. C) Un partit que tendeix a demobilitzar les masses, convertint-les en masses votants.

El Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE) s'ha convertit en una organització sense cap mena de debat polític, sense cap producció teòrica sobre el pas al socialisme en les circumstàncies catalanes. (...) D'aquesta manera el partit no presenta cap mena d'atracció per a les forces de la cultura interessades en les transformacions socialistes. Igualment els joves s'aparten d'un partit rutinari i burocratitzat. La influència en el moviment nacionalista català ha disminuït dràsticament per la seva subordinació a un partit estatal.

Finalment cal destacar les incorrectes relacions que s'han establert entre els partits dels treballadors i els sindicats en general, i particularment entre el PSC (PSC-PSOE) i la UGT. Les idees sobre l'autonomia dels sindicats i la seva no-conversió en correïges de transmissió han estat oblidades i igualment la marxa vers la Unitat Sindical. També cal destacar el domini que la vella guàrdia de la UGT té sobre la burocràcia intermèdia del PSC-PSOE.

Després d'aquesta trágica confessió, només podem cridar ben fort: CELEBREM LA NOSTRA VICTÒRIA, COMPANYES Y COMPANYS! ELS NOSTRES VOTS SÓN BEN NOSTRES!

Daniel Bastida

Barcelona

Creació de l'Agrupació del PSM a Barcelona

El passat dia 23 d'abril fou constituïda l'Agrupació de Barcelona del Partit Socialista de Mallorca. La fundació d'aquesta agrupació era necessària a fi que el P.S.M., tercera força política de Mallorca, tengués una representació adequada a la ciutat més important dels Països Catalans. El PSM és un partit socialista, autogestionari i nacionalista, cosa que fa que no pugui intercanviar els seus militants amb cap partit actual del Principat. L'agrupació quedà constituïda amb els càrrecs següents: Secretaria Política, Pere Jofre (nat a Ciutat de Mallorca); Secretaria d'Organització, Josep Tur (nat a Ciutat de Mallorca); Secretaria de Finances, Antònia Bonet (nada a Lluçmajor). Per a qualsevol informació o col·laboració, telefonau al (93) 203 92 37.

El club Ramon Muntaner

Dia 7 de maig han començat les activitats públiques del Club Ramon Muntaner, associació d'àmbit nacional posada al servei dels Països Catalans. Un ampli debat sobre els Estatuts d'Autonomia de les Illes, del País Valencià i del Principat de Catalunya, ha estat la tarja de presentació del Club. Les sessions, que se celebren cada dilluns a Barcelona, en el local del Col·legi d'Aparelladors, es prolongaran fins dia 11 de juny i hi prenen part membres de diferents forces polítiques dels nostres països, entre ells una nodrida representació il·lenca: Fèlix Pons, Diputat, de la FSB-PSOE; Victorí Planells, del Comitè Central del PCIB; Sebastià Serra, Secretari Polític del Partit Socialista de Mallorca, i Andreu Murillo, Secretari Polític del Partit Socialista de Menorca. Un bon començament, que defineix amb tota claredat la línia d'acció que el Club es proposa.

La creació del "Ramon Muntaner" haurà sorprès algú; molts no li hauran vist, potser, la punta. Al capdavant —n'hi ha qui diuen— aqueixa multiplicació de superestructures no és bona. Tanmateix, el Club Ramon Muntaner té un camp d'actuació ben definit i ben concret, que ningú no havia ocupat encara d'una manera específica. No és una associació cultural, tot i que la problemàtica cultural no li sigui aliena: no és un partit polític, si bé el seu plantejament i continguts han d'esser profundament polítics. Es tracta, ni més ni pus, d'un grup de persones que es posen al servei dels Països Catalans per tal de contribuir amb el seu esforç i la seva tasca a la presa de consciència nacional a tots i cada un d'aquests països.

No hi ha dubte que, així plantejat, el Club Ramon Muntaner té un ample, difícil i fecund camp a córrer.

GLOSES

Lliure

"Lliure el vull, i sempre lliure, que de "llibre" no hi té res".
—va dir un taxista sorprès, quan l'urbà començà a escriure. Si Vostè fa de bou Miura, jo faré de Cordobès.

No trepitgi més encara ni fermi més aquest mot. Malmenat ha estat pertot, el deixi LLIURE un poc ara. Si li dona cops de vara, Vostè rebrà de rebot.

Si el deixa en Pau, sense multa LLIURE de peus i de mans, tant els petits com els grans veuran que és persona culta. Si Vostè la llengua insulta, també insulta els seus parlants.

Aquest temps que ens toca viure ens hem d'entendre parlant. Entengui que ja és bastant tots el cops que duim de LLIURA. Ho arregli amb un somriure en lloc de fer-ho multat.

Lliure, paraula planera però d'alt significat. Lliure no vol dir fermat ni tirat a la vorera. LLIURE, ES, SERÀ I ERA el dret humà més sagrat.

Lliure volem la paraula que fermada prou ha estat que es vegi la llibertat sense que quedi cap baula a la cama de la taula fermada, com temps passat.

Lliures tirades les moles que ens premsaven amb turment. Lliures com ho és el vent, com tu, gavina que voles. Sien lliures les escoles dins el seu ensenyament.

Que s'ensenyi cada dia la cultura que hem rebut. Ella serà nostre escut si lluitam amb valentia perquè ella és la que destrirà la raça d'on hem vengut.

El que es sent autonomista i també bon mallorquí, ja és hora que pugui dir el que va dir aquest taxista. Ell ha obert la nova llista que ens ensenya un nou camí.

Lliure mai un Poble és pobre, perquè s'ha desfet del feix. Com l'aucell o com el peix, tot lligam està de sobra. "Poble que la llengua cobra Es recobra a si mateix".

LLORENÇ MORA

* ROSA DE LA PAU, CASTELLITX, 1.979

ANTIGA IMPREMTA

Oler

**TREBALLS COMERCIALS, EDICIONS DE LLIBRES,
POSTERS, ADHESIUS...**

C/. Arquitecte Reínés, 2-4 - Telefon 214431 - Ciutat de Mallorca

DIXEBRA

Asturies: un país colonizau

REVISTES

Hem rebut del "Conceyu Nacionalista Astur" editat pel seu "conceyu autónomu d'Uviéu", el n. 0 d'ASTURIES DIXEBRA.

A l'interior exposen una declaració de principis. Com altres nacions europees lluiten pel dret irrenunciable dels pobles a la seva autodeterminació, contra l'opressió econòmica, social, política i cultural del seu poble i perquè sigui amo del seu futur, lluiten contra tota forma i causa d'alienació, explotació de la persona, en particular el feixisme, el racisme i el sectarisme, parlen de la necessitat per a Astúries, com a poble, de tenir la seva pròpia organització revolucionària en el seu context nacional; defensen la necessitat de destruir totes les estructures capitalistes i imperialistes, i lluiten per l'apropiació

del poble de tots els mitjans de producció, distribució i crèdit, volen fer d'Astúries un règim democràtic i popular en el qual les classes treballadores tinguin el poder i planifiquin la seva economia socialista; lluiten també pel reconeixement a Astúries de la seva llengua i de la seva cultura nacional sobre unes bases populars i científiques, això ho consideren fonamental per a la construcció del socialisme al seu país, es mostren partidaris de la solidaritat de tots els pobles oprimits i de tots els progressistes d'Astúries perquè sostinguin la lluita contra l'imperialisme centralista en tots els aspectes.

La revista acaba amb aquestes paraules: "POR GRANDE QUE SEYA, UN PAÍS YE SIEMPRE MAS PEQUEÑO QUE'L MUNDO. PERO POR PEQUEÑO QUE SEYA ENXAMÁS DEXA DE SER UN PAÍS".

Naturalment la revista està feta en llengua asturiana o bable.

LLIBRES

CAP A UNA ECONOMIA DELS PAÏSOS CATALANS

CAP A UNA ECONOMIA DELS PAÏSOS CATALANS, de Josep M. Muntaner i Pascual, Ed. La Magrana, Barcelona, Preu: 490 ptes. "Cap a una economia..." ens ofereix, per primera vegada, en la bibliografia econòmica, un intent d'organitzar els treus comuns de la nostra economia. Un plantejament econòmic ampli dels Països Ca-

talans o de cada una de les seves regions (País Valencià, les Illes Balears, Catalunya, Andorra); les relacions entre la nostra nació i els Estats espanyol i francès dels quals depenen; el procés autonòmic que estam vivint; i, finalment, unes perspectives més àmplies d'autodeterminació i europees són els eixos fonamentals d'aquest llibre al qual l'autor aporta dades noves i noves hipòtesis.

Completen l'edició diversos gràfics i set mapes.

TÈCNICA, TÈCNICS I LLUITA DE CLASSES, André Gorz.

Pròleg de Joan Carretero. 103 pàgs., 180.-ptes.

Per analitzar el paper dels tècnics dins la lluita de classes cal posar en qüestió una determinada concepció segons la qual la ciència i la tècnica són "neutres" respecte a les relacions de producció, és a dir, que es podrien conservar intactes en una societat socialista.

ELS PAGESOS I LA LLUITA DE CLASSES, Bernard Lambert.

Pròleg de Miquel Sabaté, de la Unió de Pagesos. Preu: 180.-ptes. Partint d'una anàlisi de les característiques particulars dels pagesos, de les seves tradicions i de les transformacions que s'han produït recentment (en concret la proletarianització), l'autor valora les condicions en què es produeix la lluita de classes en el moment present. Especialment interessant és la crítica al cooperativisme. A la segona part aporta elements per a fomentar una acció socialista en la pagesia, la lluita contra el capitalisme.

Obra Cultural Balear monografies n.º 9

Què hi fot una antenota com tu a un lloc així?

No seria recomanable que els possibles objectius militars, en cas de guerra, fossin fora dels nudis de població? No seria millor que els previsibles objectius militars que hem dit, sense voler-los deixar per això a llocs no tan solemnes, i espollats de la seva ubicació "històrica", no comprometessin monuments patrimonial popular històric? No quedaria millor la restauració d'un palau medieval sense afegir-hi grans aparells electrònics moderns massa visibles dins la zona monumental de Ciutat? El Palau de l'Almudaina no té un gran significat dins la nostra història nacional? I per ventura no és encara massa inexpugnable per als mateixos mallorquins? Apart de propietats històriques teòriques (recordem que l'estat actual de coses ve d'una derrota militar i de la imposició del Decret de Nova Planta) els monuments antigament seu de les nostres institucions ben autonòmiques no ens haurien de ser restituïts?

Retalla i envia a mallorca socialista

C/ Temple, 7 Ciutat
Tel. 22 14 14

MALLORCA SOCIALISTA BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom _____
Adreça _____
Població _____ Tel. _____
M'interessa una subscripció:
☐ Anual 500 ptes
☐ Anual 1.000 ptes.*
☐ M'interessa rebre suplement en llengua catalana
Forma de pagament:
☐ Rebut domiciliat a un Banc
Banc _____ Suc _____
Compte n.º _____ Titular _____
☐ Enviaré l'import Taló n.º _____
Gir Postal _____
Signatura _____

* Inclou números monogràfics

Per la vostra comoditat (i la nostra) domiciliem els pagaments al banc.

El Secretariat Polític del Partit Socialista de Mallorca ve fer públic el següent comunicat: Davant la progressiva apertida amb actes violents de grups feixistes a Ciutat de Mallorca desmantellant amb nombroses pintades, amb destrucció d'edificis en català i amb la bomba explosiva col·locada al peu del monument del Rei En Jaume —tan significatiu per a la història del nostre poble— manifesta la seva repulsa i el mateix temps mostra la seva preocupació per la impunitat amb que actuen aquests grups que atempten contra la convivència pacífica tan necessària i que tant costa construir. En aquest sentit demanem que les Forces d'Ordre Públic investiguin aquesta fets donant a conèixer urgentment a l'opinió pública els resultats de les seves investigacions.

Malgrat que aquests grups vulguin desestabilitzar el procés democràtic que l'esquerre està assolint sobretot amb les darreres eleccions locals i amb les mobilitzacions populars,

lluitarem contra tot tipus de maniobres desestabilitzadores que vulguin fer por a la gent que vol pertànyer a la vida política i que vulguin fer possible una tornada a l'autoritarisme.

Aquests fets succeïts a Mallorca no són aïllats sinó que es donen a tot l'Estat Espanyol. Ho proven l'apagament a Madrid de dos joves amb la mort d'un d'ells i l'estat greu de l'altra, la col·locació d'explosius a locals de partits i de centrals sindicals, i especialment la ja llarga campanya feixista al País Valencià contra la llengua catalana i la senyera, que culmina ara amb els atacs violents al Consell del País Valencià i al seu president després del reconeixement de la llengua catalana i la bandera de les quatre barres com a propie del poble d'aquest Consell.

Demanem a totes les forces polítiques, entitats culturals, organitzacions de masses etc., democràtiques actuïn decididament per evitar tota costa de violència contra les llibertats de les persones i dels pobles.

una política econòmica per a les nostres illes

L'Obra Cultural Balear a la seva col·lecció "Monografies" ha editat ara, amb el número 9, "Una política econòmica per a les nostres illes", obra d'En Miquel Alenyar i Fuster. El tractament de la qüestió per N'Alenyar és continuació de l'obra d'algunes de les seves darreres conferències amb la seva reproducció i de d'una actualització ben clara: Vol desmentir la confusió que ha pogut existir en el tractament de la nostra autonomia des del tan pragmàtic punt de vista de l'economia i ho fa d'una manera ordenada i racional representant totes les relacions entre autonomia i economia aplicades al nostre cas. Respon a preguntes o afirmacions sovint gens innocents ni desinteressades com aquelles que l'autonomia és un luxe, innecessari per tant, i que ens empobriren. L'anàlisi és naturalment la d'un economista obertament interessat en el tema que tracta però no per això menys imparcial.

El Mediterrani, zona de conflicte entre les potències militars

Ara més que mai s'està tractant la possibilitat que l'actual govern Suárez ens introduegui, per la majoria que UCD té al Parlament, en una de les organitzacions militars regionals més importants del món com és l'OTAN. Els qui temen aquesta possibilitat segueixen tots els moviments de la diplomàcia europea, nord-americana i la dirigida per Oreja a fi de poder predir quan i com ens integraran amb ple dret en el Tractat de l'Atlàntic Nord.

Com a dades a seguir hem d'assenyalar els rumors relatius a la construcció d'una base aèria a Canàries que integraria dins l'OTAN convertint aquell arxipèlag en portaavions de vigilància de la convulsa costa atlàntica africana i reforçaria el flanc sud europeu, ja que l'OTAN just cobreix aquells territoris situats més amunt del Tròpic de Càncer; uns altres factors que empenyen i fan pressió perquè Espanya entri dins l'esmentada organització són: la pèrdua —al manco de moment— de l'Iran, baluard de control de l'Orient Mitjà, la inestabilitat d'Israel que ja en té prou amb protegir-se a ella mateixa i no pot fer de guardià dels USA a la zona, no oblidem que la signatura del tractat de pau entre Egipte i Israel fins ara només ha aglutinat en un front de rebuig a la resta dels països àrabs, protagonistes —d'altra banda— de la política internacional degut al control de crús de petroli; un factor que també s'ha de tenir en compte és la situació de reserva que prengueren Grècia i Turquia davant l'OTAN amb motiu del cop d'estat que provocaren els grecs a Xipre el 1974 que enfrontà els dos veïns membres del Pacte Atlàntic, així com l'enfrontament entre els dos països pels jaciments de petroli de l'Egeu.

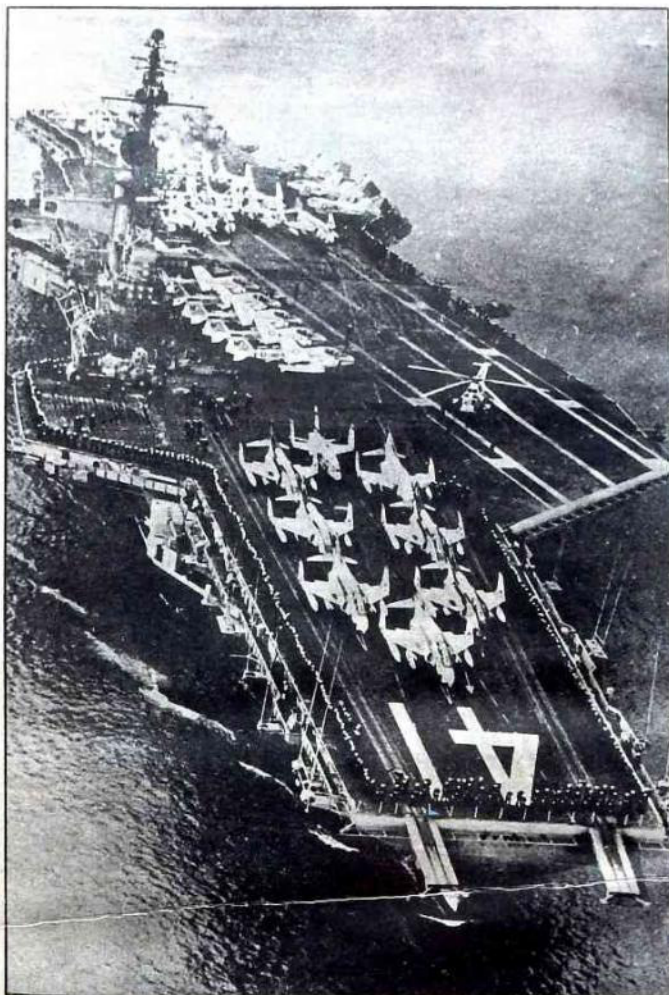
En aquest context, Espanya és per al Mediterrani occidental allò mateix que Turquia per a l'oriental, però fent minvar la nostra importància els fets següents: 1) Que no dominem cap de les dues claus de l'estret de Gibraltar (una banda en mans angleses i l'altra en mans de Marroc) quan

Turquia domina les dues bandes del Bòsfor i dels Dardanels. 2) Les nostres fronteres no són conflictives mentre que les turques sí, car un dels seus veïns és la URSS. 3) De fet Espanya està integrada en la defensa d'Europa i de l'Atlàntic Nord pels pactes bilaterals amb els Estats Units i la xarxa de bases aèries, navals i de seguiment de l'espai.

Conscients de la nostra limitada importància estratègica cara a l'OTAN augmenta el nostre interès per a l'organització ja que s'han desmuntat les bases de l'OTAN i angleses de Malta enguany (procés que començà el 1971) i ha comportat la neutralitat activa del govern de Dom Mintoff, així com el fet que al Mediterrani sols hi resten bases militars de l'OTAN a Turquia i Itàlia. Cal afegir que s'han detectat bases soviètiques a Síria i Algèria i una gran quantitat de material bèl·lic a Líbia, mantingut i inspeccionat periòdicament per experts de la URSS.

Amb aquests antecedents es veu que el Mediterrani és el mar calent d'avui en dia, on s'hi debat la supremacia naval nordamericana i soviètica.

L'enfrontament OTAN-Pacte de Varsòvia ha triat com a camp d'operacions el Mare Nostrum, i ha conduït a conversacions bilaterals entre les dues organitzacions que començaren en 1973, després de la conferència de 1972 que limità l'ús d'armes estratègiques; totes aquestes converses culminaren amb la signatura del tractat de Helsinki de 1975. Precisament, sota el meu punt de vista, el fet de la firma dels esmentats tractats converteix el Mediterrani en possible camp de

Volen convertir Mallorca en un portaavions armat, ancorat per defensar uns interessos contraris als mallorquins, fent-la objectiu militar i arsenal atòmic.

batalla amb utilització d'exèrcits convencionals, allò que en diríem "guerra clàssica". Quan per part de les grans potències es descarta l'ús d'armes nuclears i per tant perden el seu poder dissuasiu, neix la possibilitat de múltiples conflictes que menen a enfrontaments directes. És la teoria de que la tercera guerra mundial fa temps que ha començat i que té el seu camp d'operacions a moltes petites guerres locals o regionals.

Consider que seria

molt interessant passar revista a les nacions riberaques del Mediterrani i veure els seus punts de connexió amb cadascun dels blocs presents. Per una banda tenim els països europeus riberecs i afectes a l'OTAN: 1) Itàlia, nació fundadora del pacte i que alberga a Nàpols al Comandant en cap de les forces aliades de l'Europa Sud, així com als Comandants aèries i navals del Sud d'Europa, i a Verona té la base el Comandant de les forces aliades terres-

tres de l'Europa del Sud. 2) França, fundadora també del Pacte, anà desfermant-se en temps del govern del general De Gaulle dels seus lligams amb l'OTAN basant-se en la seva coneguda política de l'Europa de les pàtries que comprendrien des de l'Atlàntic fins als Urals, i en el 1968 retirà les seves forces de l'Estat Major conjunt i obligà a la retirada de les tropes USA del seu territori i es llançaren a desenvolupar el seu potencial atòmic amb la "Force de frap-

pe". Com a conseqüència d'aquesta política francesa el Comandament superior de les forces aliades a Europa i al Mediterrani hagué de partir del territori francès i s'establí a Castau (Bèlgica). Des que el president Giscard és al poder es torna poc a poc a una nova integració a l'OTAN propiciant maniobres conjuntes. 3) Iugoslàvia segueix la seva política de neutralitat activa i de no alineació encara que realment li interressi el manteniment d'un equilibri entre els dos blocs per a poder seguir la seva política, ja que per la base estructural i ideològica del seu règim no podria acostar-se a la banda occidental. 4) D'Albània, petit país fins fa poc lligat a la Xina no en tenim informació. Sortí del Pacte de Varsòvia a començaments de 1960. 5) Grècia entrà a l'OTAN per un protocol d'adhesió de 22 d'octubre de 1951 amb Turquia, i com he explicat abans, des de 1974, després de l'esclat del conflicte turc-xipriota, la seva relació amb el Pacte és bastant més fluïda. 6) Turquia, país clau ara per ara de l'organització atlàntica, té fins i tot al seu territori, concretament a Esmirna, la seva base el Comandant de les forces aliades terrestres de l'Europa del Sud-est. Com ja he dit abans Turquia controla els estrets, el pas de les unitats navals soviètiques i té al seu territori dotze bases militars nordamericanes adscrites a l'OTAN. Pensem que per a la URSS tenir a Turquia com a base aliada és com si els USA tenguessin bases soviètiques al Canadà. Recordem que significà detectar missils russos a Cuba, a cent milles de Miami.

L'altre país riberec és Espanya i ja hem vist abans la seva posició estratègica i la seva no adscripció a l'OTAN però sí unida als USA per pactes bilaterals.

En el pròxim número continuarem tractant els països no europeus i conclourem.

Juan José Cano de Alarcón